

Spoken Word i Teatret

Et refleksjonsnotat av Sofie Frost

Innholdsfortegnelse

Forord	Side 3
Metode	Side 5
Utviklingen av SPLASH	Side 6
Å få teksten opp på gulvet	Side 9
Verksted med Westerdals	Side 9
Verksted med NSKI	Side 9
Grensen mellom privat og personlig	Side 10
Utviklingen av BORTE	Side 12
Jeg har glemt	Side 14
Å starte med slutten	Side 18
Å skrive samme historie på to forskjellige måter	Side 20
Relevans i verden	Side 21
Jeg har lært	Side 23
Sceneteksten BORTE	Side 25
Sceneteksten SPLASH	Side 46

Dette dokumentet rommer både kunstnerisk arbeid og refleksjonsarbeid.

Kunstnerisk arbeid:

Forestillingsplakat til *SPLASH*

Forestillingsplakat til *BORTE*

Bilder som viser kostyme til *BORTE*

Bilder som viser inspirasjon til scenerommet til *BORTE*

Diktet *Jeg har glemt*

Sceneteksten *SPLASH*

Sceneteksten *BORTE*

Forord

Det er ikke å skyve under en stol å si det har vært et tøft år. Pandemien har vært og fortsetter å være vanskelig for mange, noen av de vanskelighetene deler vi, mens noen har mer å stri med enn andre. Å skulle ta en praktisk teaterutdanning i en tid der man ikke kan møtes fysisk og når skolen blir stengt i perioder og ekstremt begrenset i andre, har mildt sagt vært utfordrende. Å skape teater når man sitter helt alene i stua si hjemme med en mac på fanget og dårlig wifi er ikke akkurat ingrediensene for storhet.

Folk kan si så mye de vil at Shakespeare skrev Macbeth mens pesten herjet, men det er irrelevant for meg og min situasjon, jeg vil tørre å påstå irrelevant for de fleste kunstnere. Først tenkte jeg, som sikkert mange andre skrivende kunstnere, at endelig hadde jeg tid. Studiet og livet ved siden av som frilans kunstner har bestått av høyt tempo og jeg følte i starten at jeg ikke fikk nok tid til å fokusere på skrivingen, det var alltid noe som skulle skje, noe som stjal tiden min og fokuset til å sette meg inn i et skriveprosjekt. Da pandemien traff fikk jeg plutselig all tid i verden. Men jeg mistet noe ganske essensielt også, nemlig inspirasjonen.

Da verden stoppet opp, stoppet inntrykkene opp, stoppet føden til kreativiteten opp. Jeg klarte meg det første halvåret med alt jeg hadde lagret inni meg av ideer og tanker og historier, men etter hvert opplevde jeg å bli tømt, for hvert ord jeg skrev ble kreativitetsbanken min mindre. Til slutt sa det helt stopp. Jeg har aldri slitt med skrivesperre og vil ikke nødvendigvis påstå at det var det dette var, det var mer en tomhet. Fordi jeg fikk ikke noe påfyll lenger. Ingen menneskemøter, nye relasjoner, dype samtaler, ingenting. For meg har ideer alltid kommet på løpende bånd, så det følte rart å befinne seg i en tomhet. Å ikke ha noe å bidra med var nesten like frustrerende som å få den tiden man har ønsket lenge og ikke klare å bruke den til noe konstruktivt.

Her ønsker jeg å takke min veileder, Jesper Halle, for å komme til unnsetning. Som regel pleier jeg ikke å skrive ut ifra oppgaver, jeg skriver ut ifra provokasjoner. Men Jesper ga meg noen ganske konkrete skriveoppgaver med korte tidsfrister. Vi begynte å møtes på zoom hver eneste uke for å diskutere tekstene jeg sendte og det har vi nå gjort i snart et år. Jeg har aldri konkret gått inn for å teste ut en spesifikk form eller ide når jeg skriver, det flyter som regel bare ut og bestemmer selv hvordan det blir. Derfor var det interessant å få

oppgaver som «skriv en dialog med samme språk og form jeg ville skrevet et spoken word». På denne måten kom jeg dypere inn i det jeg i utgangspunktet søkte meg inn på KHIO for å utforske.

«Klarer man å beholde «knyttneve i mage-effekten» til slampoesi (spoken word) når man utvider dens form på under 3 minutter til å bli like lang som et helaftens stykke?»

Ved å dra spoken word formen inn i en mer tradisjonell scenetekst klarte jeg å se hvordan det fikk deler av teksten til å flyte bedre, hvor det kunne brukes som et avbrekk eller gjennombrudd for karakterene og hvor det følte mer kleint og malplassert. Gjennom denne oppgaveprosessen lærte jeg ikke bare å konkret forske på form og språk, men jeg lærte hvor viktig det kan være å ikke isolere seg med sin egen skriving. Det er til tider et ganske ensomt yrke og man tilbringer mye tid for seg selv og inni eget hode. Det å jevnlig kunne drøfte, lese høyt og kaste ideer med en annen er uvurderlig og nyttig. Det gir også føde i en tid der en pandemi kan skape en kreativ tørke.

Metode

Hver idé jeg får til å skrive kommer fra en tanke eller en følelse som tar så sterkt bolig i kroppen min at den må ut på arket for at jeg ikke skal eksplodere. Som regel er det sinne som er den sterkeste katalysatoren for en tekst. Når noe provoserer er det gjerne andres ignoranse. En ignoranse som påvirker *meg* hovedsakelig, men kan også være når den negativt påvirker mennesker jeg er glad i eller mine verdier. I starten på min skrivekarriere har det vært provokasjoner som har ført til alle tekstene mine. Andres ignoranse, hat og angrep på menneskerettigheter gir meg et ønske om å forklare, sette ord på og vise hva som er virkeligheten, hvem som er menneskene som snakkes om. Jeg ønsker å rette opp det feilaktige bilde de har, jeg vil ta av dem de mørke solbrillene slik at de kan se oss, se folka, se at det finnes andre virkeligheter enn kun den de kjenner til. Jeg er livredd for at andre ikke skal si ifra, at andre ikke skal si imot, at folk skal ta deres ord for sannhet uten en smule kritisk tenkning. Jeg mener ikke at jeg sitter på en fasit, men jeg ønsker å formidle at det finnes flere sider til en sak.

Utviklingen av SPLASH

Plakaten til SPLASH - Tegnet av meg med hjelp av Linn Aasne Grønnerøe

Sceneteksten *SPLASH* ble, som det meste jeg skriver, født ut av provokasjon. Nemlig påstanden om at *folk som tar selvmord er egoistiske*. Som hver tekst jeg skriver tar jeg utgangspunkt i meg selv og min historie. Livet mitt fungerer som en grunnmur til et hus. Jeg bygger fundamentet først og ut ifra det kan jeg spinne videre så langt fantasien tillater det. Jeg kan bygge en sveitservilla på den grunnmuren, eller et funkishus, det kan være sjokkrosa vegger i stua eller bare beige rom med limefargede gardiner. Grunnmuren er der, grunnmuren er min virkelighet, mine erfaringer, mine tanker og den legger fundamentet til hver karakter og retningen til fortellingen.

Manusene jeg skriver ender med å bli fiksjon, men de har røtter i et levd liv og ekte opplevelser. Her presiserer jeg manuser, fordi når jeg skriver dikt som ikke er på bestilling, så har jeg fokus på at alt skal være sant. Grunnen til det er at publikum som ser på spoken word og slampoesi er under oppfatningen at poeten som opptrer forteller sin egen historie. Det finnes ingen regel som sier at det må være sant, men det er en sterk antakelse blant både publikummere og poeter. Så med mindre det er helt tydelig at man spinner videre med fantasien så er det viktig at det er sant, ellers oppleves det som løgn og ikke fiksjon. Drar man spoken word formen inn i teatersalen derimot, så åpner mulighetene seg for at fiksjonen får være fiksjon og ikke løgn. Det sier litt om makten scenen man står på og kontrakten man gjør med et publikum har.

Noen sa til meg;
«Du kan ikke ha opplevd alt du har opplevd.
Det er for mye»

På mange måter føler jeg at jeg har levd 3 liv før fylte tretti. Men det gir meg desto mere materiale å ta fra og det er akkurat det jeg gjør. *SPLASH* startet som en monolog, en lang tankestrøm der jeg forsøkte så godt jeg kunne å sette ord på hva det vil si å føle seg utenfor. Når jeg først setter i gang å skrive ut ifra en provokasjon stopper jeg ikke før det er tomt i hodet. Det er viktig for meg å få så mye som mulig ned på papiret mens jeg er i den tilstanden. Da bryr jeg meg ikke om skrivefeil, mellomrom, rim og rytme, ingenting. Målet er ikke at det skal være bra eller flott eller riktig, det skal komme ut i sin aller reneste form. Ren tankestrøm, rett fra hodet og ut.

Når jeg har fått alt som fløt ut ned på arket går jeg mer systematisk til verks. Først leser jeg det høyt flere ganger, ser om det er en rytme i teksten, fikser grammatikk og redigerer ut ifra hvor jeg ser at teksten kan gå. *SPLASH* var først tekst som så ut til at den kunne gjøre seg bedre i bokform, den var kompakt, beskrivende og ikke veldig aktiv. Men kommentaren om at jeg har opplevd for mye for en person, fikk meg til å tenke. Kunne denne monologen være en dialog?

Veldig enkelt begynte jeg å lage mellomrom mellom hver setning for å se om dette kunne bli en samtale. Jeg begynte å redigere slik at det ikke kun var en utveksling av løse påstander, men en dialog der de diskuterte og debatterte utenforskap og selvmord åpent seg i mellom. Tekstens utgangspunkt var en tankerekke inni et hode og når dette begynte å ta form som en dialog skapte det fort grunnlaget for et gruppeterapirom fordi teksten er ærlig, åpen og utleverende. Det er få rom mennesker kan snakke så åpnet i, som når de er hos psykologen sin.

Selvmord er tabu, det er skambelagt å snakke om det og myten om at å snakke om selvmord får flere til å begå selvmord lever godt i det norske folk. Mens jeg jobbet videre med dialogen begynte det å skapes et rom der man fritt kunne snakke om selvmord. Der jeg til og

med kunne ta med humor inn. Sykepleiere og politi har ofte en intern og ganske morbid humor de ikke tar med hjem. Det er fordi det er kun kollegaene som skjønner det og kun de som forstår behovet for å tulle med det aller jævligste. Og nå hadde jeg skapt et slikt rom for disse to karakterene som fort utviklet seg til flere karakterer etter hvert som monologen ble delt inn i flere mennesker. Mennesker som alle hadde prøvd å ta sitt eget liv og nå satt og pratet om det sammen. I et rom der alle har en felles opplevelse gir dem en unik mulighet til å snakke fritt.

Som sagt tar jeg fra eget liv og det betyr at jeg selv har forsøkt å ta mitt eget liv og heldigvis lyktes jeg ikke i det. Jeg har klart å være åpen med psykologer om dette, men har slitt med å dele det med familie og venner fordi det er skummelt. Ikke for meg, men for dem. Jeg har jobbet gjennom det og jeg har det bra nå, men å si til hun som har båret deg og født deg inn i denne verden at du prøvde å ta livet ditt er tøft. Har du ikke har vært der selv, så har du ikke forutsetning for å forstå hva det betyr. De fleste blir redde og jeg var igjen redd for å bli innlagt, redd for å ikke bli stolt på, kontrollert og for å bli kalt egoistisk. Jeg har aldri hatt et forum der jeg har kunnet snakke åpent om dette, så jeg skapte det gjennom *SPALSH*. Der ble det også rom for å tulle med det. De er i et rom som er beskyttet av taushetsplikt, med likesinnede. På denne måten kan de virkelig dele og grave i egen psyke, historie og liv på en måte karakterer ofte ikke kan.

Veilederen min og jeg diskuterte flere ganger om hvor realistisk det er at de snakker så åpent og at de er så flinke til å ordlegge seg om eget følelsesliv. Drama handler ofte om hva man ikke sier, man leter etter hva som ligger mellom linjene, men i denne teksten blir mye av dette sagt rett ut. Jeg mener det er logisk at det foregår sånn i en terapissetting. Man blir god på å ordlegge seg om psyken, følelser og opplevelser når man har vært mye i terapi. Man blir dyktige på å lese og analysere både andre og seg selv. En som har tilbrakt mye tid i terapi kan gjerne forklare for sin egen psykolog hva det er som er galt og hva som skal til for dem å fikse det, problemet er at de ikke får til å ta tak i det og det er de verktøyene de må lære seg.

Å få teksten opp på gulvet

Når jeg kommer til det punktet at jeg har en god del tekst og flere karakterer, så vil jeg gjerne ha teksten ut på gulvet. Med *SPLASH* arrangerte jeg to verksteder med to forskjellige skuespillerutdannelser. Poenget med å ta studenter fra to skoler var å utforske hva som funker og ikke funker når man møter samme tekst med forskjellige metoder.

Verksted med Westerdals

Første verksted var med 5 andreklassinger fra Westerdals sin skuespillerlinje og Mine Nilay Yalcin som regissør og leder av verkstedet. På dette punktet er jeg ikke ute etter å sette det opp, men leke med teksten og se hva som fungerer, hva det må bli mer av og hva som skurrer. Under dette verkstedet ble det lagt fokus på humoren i teksten og ikke på det dype alvorret som lå under. Dette gjorde at jeg kunne se hvor humoren kunne gå lenger og hvor jeg kunne skvise inn mer tull, samtidig som jeg klarte å gi rom til sårheten som ligger under hele veien. Mine er dyktig på tekst med rytme, verkstedet viste meg at når rytmen følges blir teksten også morsommere, det er et tempo som ligger i teksten og når det følges får humoren tatt ordentlig plass.

Verksted med NSKI Høyskole

Det andre verkstedet ble ledet av Yngve Marcussen og Tiffany Tang fra NSKI høyskole og 5 av deres alumni studenter. Jeg har selv tatt skuespillerutdannelsen på NSKI og er kjent med hvordan de møter tekst, men har alltid vært skuespilleren og ikke dramatikeren. Derfor var jeg nysgjerrig på hvordan det var å være på den andre siden. NSKI jobber med sansearbeid og improvisasjon. Av egen erfaring kan sansearbeidet slå i to retninger, det kan gjøre en skuespiller aktiv eller passiv. Når studentene fokuserte for mye på å dra sansearbeidet deres inn i teksten ble det passivt og grenset til tilstand. Humoren ble borte fordi de ikke holdt tekstens rytme eller tempo, det virket som om de var mer drevet av sine indre emosjoner enn karakteren og handlingen i teksten.

Det som derimot fungerte godt var når de improviserte rundt scenene. Først leste de scenen gjennom noen ganger, diskuterte den og karakterene. Deretter fant de frem til hva som var relevant å sanse for scenen og satte i gang arbeidet med det. Når studentene var klare gikk de inn i scenen som karakterene sine og improviserte. Det som hjelper meg her er at det

oppstår nye situasjoner mellom karakterene jeg kan ta inn i videre arbeid. Måten skuespillerne er mot hverandre kan skape nye relasjoner blant karakterene. Det var gjennom en av disse improvisasjonene at jeg skjønnte karakteren Han og NR 3 kunne ha en flørt. Nye replikker dukker opp, nye humoristiske situasjoner skapes og karakterene får et annet type liv. Det er inspirerende og motiverende å jobbe med improvisasjoner rundt tekst, jeg skriver alltid mer materiale etter et sånt verksted.

Grensen mellom privat og personlig

På tidspunktet jeg skrev *SPLASH* var det en hendelse i mitt eget liv som påvirket meg en god del. En fersk hendelse som jeg ikke hadde tenkt å skrive om enda. Av erfaring så vet jeg at å jobbe kunstnerisk med traumatiske opplevelser kan være terapeutisk, men jeg mener også at traumet må ha fått tid og rom til å leges før det arbeides med. Hopper man rett inn i noe rått kan det ofte bli vanskeligere å jobbe med privat og det kan gjøre materialet privat.

Grensen mellom privat og personlig er et sted jeg oppbevarer meg mye i skriveingen og hvis det kunstneriske biker over i det private så dytter det publikum vekk. Dette har jeg erfart tidligere, publikum blir utilpass og lukker seg i møte med materiale som føles privat, mens når det er personlig har man nok avstand slik at publikum kan ta del i det du deler. Det traumet jeg bar på klarte allikevel å finne sin plass i *SPLASH*. Ved at jeg hadde skapt 5 karakterer, et sted de var og et løp, fikk dette råde traumet muligheten til å ta plass uten å virke privat. Det fikk en nødvendig distanse gjennom karakterene. Det interessante her var at jeg fra før av jobbet med å fortelle denne historien på en annen måte, som en monolog.

Det startet som en måte for meg å analysere og redegjøre for hva det var som hadde skjedd meg. Scenarioet gikk på repeat inni hodet mitt og det måtte ut. Jeg skrev det ned steg for steg. Siden denne hendelsen var såpass fersk og såpass vondt skrev jeg det ned klinisk, uten følelser, uten rim eller rytme, rett fram, handling for handling. Jeg var usikker på om denne teksten kunne brukes til noe da den følte privat. Som regel er jeg ganske sikker på dette skillet, men denne gangen hadde jeg noen tvil, mest på grunn av hvor vanskelig det var å få ned på arket, men også siden det var ferskt. Jeg diskuterte dette med veileder og siden det var såpass klinisk beskrevet så lå ikke følelsene hos meg, de lå hos den som leser og da eventuelt ser dette fremført, derfor bestemte jeg meg for å bruke dette i en scenetekst. Denne sceneteksten heter *BORTE* og er en monologforestilling.

Hendelsen jeg snakker om er en voldtekt hjemme hos en tinder date. Beskrivelsen starter på side 45 i SPLASH og på side 14 i BORTE. Tekstene er en del av dette dokumentet.

Utviklingen av BORTE

Plakaten til BORTE – tegnet av meg

Skapelsen av *BORTE* startet på en ganske annen måte enn jeg pleier å lage scenetekst på, den startet med rommet og ikke med teksten. Jeg hadde et bilde i hodet av et avlukke inni et hode, fylt med klær. Et rom man flykter til når alt utenfor blir for tøft. I en arbeidsvisning på KHIO høsten 2019 bygde jeg dette rommet på Loftet 1. Det er et mørkt rom med svarte vegger, tak og gulv. I taket hang jeg mange kjoler slik at det så ut som de svedde over gulvet, de hang tett i tett, men med mulighet for publikum å gå mellom. Jeg festet noen hodelykter rundt om i taket slik at de skapte både lys og skygger på kjolene. Høytaleranlegget spilte lyden av pust og en stemme som fremførte teksten *Jeg har glemt*. Dette rommet var utgangspunktet til *BORTE*. Jeg visste jeg ville jobbe videre med rommet og skrive en tekst som skulle gå over høytaleren, men også fremført live av aktøren, meg. Siden dette rommet representerte et avlukke inni et hode ønsket jeg at det ikke skulle være mer enn en aktør i rommet og at det er publikum som blir invitert inn. Derfor måtte det bli en monologforestilling.

Referansebilder tatt ute i skogen

Jeg har glemt

Skrevet av Sofie Frost

Jeg har glemt hvordan det er å være menneske

Glemt hvordan man ter seg blant folket

De som vandrer der ute

I den store vide verden

Tilsynelatende uten fortid

Tilsynelatende uten mørke

Men med lette steg og smil om munnen

Mens jeg har glemt hvordan man gjorde det

Smile

Jeg vet jeg en gang klarte det

Jeg har sett bildene

Av fjeset mitt og det store gliset

Men jeg kan ikke helt huske

For nå er det

Som om musklene i ansiktet

De som skal dra opp munnvikene

Har blitt kuttet tvers av

Det er ingen kontakt

Ingen mulighet for noensinne smile igjen

Og jeg ser på dem

De der ute

Tenker at en gang

Var jeg en sånn en jeg og

En sånn en med

Røde kinn fra den friske luften

Med en latter som satt løst

Med et glimt i øye
Med klær på kroppen
Jeg tok på selv

Mens nå har hukommelsen sviktet
For jeg fanger meg selv
I å stirre inn i skapet
Se på alle klærne
Uten helt å skjønne
Hvordan det var man kledde på seg
Hvordan kle på seg det menneske jeg var
Det menneske andre vil jeg skal være
Det menneske andre tror jeg er

Selv om kroppen fortsatt er tilstede
Og jeg puster
Blodet pumper
Hjertet slår
Så er det som om tiden står
Stille

Jeg ser rundt meg
Vender hodet fra side til side
Og ser at verden
Verden pleide å bestå av så mange vakre farger
Trær så lysende grønne
I uendelige nyanser
Blomster så langt øyet kunne se
Vaiende i vinden
Brisen som kunne kjøle ned solvarmet hud
På sommeren
Jeg kan huske fuglene som kvitret

Utenfor kjøkkenvinduet
De små brune som alltid reiser i flokk

Latter

Jeg kan huske latter
Ikke bare det å høre det
Men også det å gjøre det
Jeg pleide å le
Det må jeg da ha gjort
Jeg er tross alt et menneske
Jeg er et levende vesen

Levende vesener ler

Mennesker ler

Jeg klarer bare ikke helt å forstå det lenger

Jeg ser dem

Menneskene

Som sitter på cafeer med venner

Drikker kaffe

Spiser

Ler

Jeg kan se det

Men jeg klarer ikke helt å fatte

Hvordan de gjør det

Hvor kommer det fra

Jeg har mistet det

Et sted på veien

Har jeg mistet kunnskapen på hvordan

Jeg har glemt hvordan man ler

Og verden jeg ser

Er kun en skygge av det den har vært
Selv om ingen rundt meg ser ut til å se det
Ser ut til å merke hva det er som har skjedd
Hva det er som skjer

Endringene i det lille
I øyeblikkene som ikke lenger er korte
Men evigvarende
Tempoet
Som ikke lenger er raskt
Men for fort
Det er noe som foregår
Noe er annerledes
For bladene på trærne er ikke like grønne
Men folk stirrer bare rart på meg når jeg nevner det
At solen ikke varmer slik den pleide
Er det ingen andre som kjenner det?

Hele verden er i bevegelse
Samtidig som jeg står helt stille
Som om tiden har trukket seg inn kroppen og stoppet opp
Mens alle rundt meg haster av gårde
Det er en form for ubalanse
Jeg sier at verden har blitt gråere
Er det ingen som kan stoppe opp og se det
Ingen som kan roe ned tempoet
Stå stille med meg i noen minutter
Møte meg
Sånn helt på ordentlig
Vise meg at jeg ikke er alene
Er det ingen der ute
Som har glemt hvordan det er å le?

Sofie i kostyme til karakteren *hun* i BORTE

BORTE sitt tekstarbeid startet med tinder-voldtekten og siden denne bolken med tekst er voldsom, vond og nervepirrende var det logisk for meg at den skulle komme nærmere slutten. Å starte med noe voldsomt kan dytte publikum vekk, de må sakte inviteres inn i universet som blir presenteret slik at de er klare for det vonde som kommer siden. En effektiv måte å gjøre dette på er å ta i bruk humor, få publikum til å le med karakteren. På denne måten slapper publikum av og når det vonde frøst kommer er de allerede åpnet opp og har lave skuldre. De føler seg trygge og blir derfor mer mottakelig for noe vondt og sårt.

Å starte med slutten

Jeg har aldri startet med å skrive en slutt før. Jeg liker best å skrive når jeg ikke vet hvordan fortellingen skal ende. Derfor slet jeg med å finne en start som skulle lede inn i dette traumet. Etter utallige utkast til en start bestemte jeg meg for en ny taktikk. Jeg skjønnte at jeg låste meg ved å hele tiden tenke på at starten sømløst skulle skli over i slutten, hvert ord veide mye tyngre fordi det skulle lede et bestemt sted, så jeg bestemte meg for å glemme slutten. Glemme måten det var skrevet på, drite i at det skulle passe sammen og til og med blåse i at det skulle være samme sjanger. Ved å stille om hjernen på dette klarte jeg å frigjøre meg og skrive fritt slik jeg pleier. Ut ifra en provokasjon, nemlig at alle rundt meg ble gravide og ikke klarte å snakke om noe annet enn baby.

Med denne provokasjonen begynte jeg å skrive ned dialog basert på telefonsamtaler jeg har hatt med venninner som er blitt gravide. Fokuset til teksten begynte å sentrere rundt

det å være en kvinne i etableringsfasen i livet og hvordan det er når man ikke følger normen. Karakteren i *BORTE* er eneste single i venninnegjengen og opplever nå at alle rundt henne forsvinner inn i sine nye familier og nye liv. Frem til dette punktet har hele gjengen vokst i takt med hverandre, men da alle bikket tretti begynte venninnene å gifte seg og få barn. Plutselig tok livet til alle rundt henne en helt annen retning og hun skled sakte vekk fra dem, mens de grodde sammen. For å få frem den konstante påminnelsen om at hun sklir vekk fra venninnene valgte jeg å beholde dialogene jeg skrev som telefonsamtaler og at karakteren skulle bli avbrutt gjennom hele forestillingen av venninner som ringte for å fortelle at de var gravide.

Denne situasjonen ga en naturlig inngang til tekstbolken jeg satt på. Karakteren ønsket å følge venninnene ved å finne seg en kjæreste, hun lastet ned tinder og dro på date. På denne måten fikk jeg en overgang fra de frustrerende og humoristiske telefonsamtalene til overgrepet. Sceneteksten hadde nå kommet til det punktet at den skulle opp på gulvet for utforskning. Jeg anser aldri en tekst ferdig før den har fått testet seg på gulvet, fordi det er først da jeg får sett om det flyter, at rytmen og overgangene fungerer. Ideen var at teksten som omhandlet overgrepet skulle gå over høyttaleren. Hva karakteren skulle gjøre i rommet mens dette skjedde skulle settes i prøveperioden. Her var jeg usikker på hva som ville være mest effektivt og hva som kunne bli klisjé. Kun ved å teste i rommet ville jeg funnet en løsning.

Grunnen til at jeg ville ha den siste tekstbolken over høyttaleren er todelt. Hendelsen var for fersk til at jeg kom til å klare å fremføre den for publikum med den nødvendige distansen, det ville blitt for nært. Samtidig ønsket jeg å se om det ville forsterke følelsen av at rommet var inni hodet til karakteren, hvis lyden fylte hele rommet, slik en tanke fyller hodet. Gi publikum muligheten til å føle at de er inni hodet til karakteren mens dette overgrepet skjer.

Dessverre har det siste året ikke bare vært preget av en pandemi for min del, jeg har også slitt med en helseutfordring. Sommeren 2020 begynte prosessen med å finne ut av hvorfor jeg får intense og korte hodepiner når jeg beveger meg. Det startet med noen få hodepiner av og til, men utviklet seg raskt til å bli et mer omfattende problem. Da masterinnspurten begynte i januar 2021 var jeg kommet ditt at jeg gjennomsnittlig fikk 50-60 hodepiner daglig og jeg fikk smerter bare av å reise meg fra en stol og ved å ta på skoene mine. Smertene er

så intense at jeg blir paralyisert og må stoppe med det jeg driver med. Da det begynte å nærme seg at jeg skulle ta over Loftet 1 på KHIO for å begynne prosessen med å bygge rommet til *BORTE* og teste manuset på gulvet, skjønnte jeg at jeg ikke kom til å få det til. Derfor har ikke sceneteksten *BORTE* gått igjennom et verksted eller vært prøvd på gulvet og anser jeg ikke manuset som ferdig. Det er et utgangspunkt for forskning på gulvet og den forskningen kommer jeg til å gjøre som frilanser. Heldigvis har legene på Rikshospitalet funnet ut hva som er galt med meg og jeg skal bli operert til høsten.

Å skrive samme historie på to forskjellige måter

Jeg skriver ofte om samme tema, men prøver alltid å angripe det på forskjellige måter. I *SPLASH* og *BORTE* utforsket jeg ikke bare samme tema, men også samme historie. Det ga meg muligheten til å beskrive den på to forskjellige måter. I *BORTE* valgte jeg å holde hele manuset virkelighetsnært, jeg spant ikke videre med fantasien, men holdt meg detaljert til hva som faktisk skjedde. Grunnen til det er at jeg skulle være aktøren i rommet og jeg vet at det betyr de fleste er under inntrykket at det jeg sier er sant. I tillegg gir det meg som person en mulighet til å virkelig eie historien min og fortelle den på mine premisser.

SPLASH har oppdiktete karakterer og er et univers vi vet er fiksjon, derfor kunne jeg fortelle historien friere. Alle karakterene i *SPLASH* har opplevd et traume som gjorde at de prøvde å ta sitt eget liv, det er derfor de befinner seg i gruppeterapi. I et forsøk på å fortelle disse traumene valgte jeg at de alle skulle dele på denne ene historien. Gjennom hele stykket angriper karakterene hverandre verbalt og de støtter ikke hverandre. De er i en unik posisjon ved at de er sammen med andre som vet akkurat hvordan de har det, men det er ikke før denne historien dukker opp at de klarer å samles. Jeg valgte å skrive det som et spoken word som de sier sammen for at det skulle skille seg ut fra resten av teksten, jeg mener det samler karakterene inn til en felles opplevelse. Det blir som et teater inni et teater der de opptre med spoken word og klarer å være ærlige og samlet for første gang i stykket. Det var mye lettere å jobbe med historien på denne måten da jeg fikk den distansen jeg trengte gjennom karakterene, men også gjennom formen spoken word.

Det var ikke før jeg hadde historien i to forskjellige formater foran meg at jeg innså at rytme og rim skaper en distanse mellom meg og teksten. Jeg synes det er lettere å skrive om noe vondt og opptre med det hvis det er gjennom spoken word. Jeg tror det er fordi det er

en tydelig kunstform og det gir ikke andre samme mulighet til å pirke hull i noe, det får lov til å stå for seg selv. Debatten det skaper inkluderer ikke meg, mens når jeg forteller i en mer samtaleaktig form så gir det rom for motsvar og det er jeg ikke komfortabel med.

Relevans i verden

Vi lever i en verden der vi har tilgang på ekstreme mengder informasjon og daglig blir vi bombardert på ulike digitale plattformer. Vi tar inn mange inntrykk i løpet av et døgn og det kan være overveldende. Med tiden har mediene gått fra å være noen få aviser der vi alle kan lese om hva som har skjedd og alle sitter på samme informasjon, til å bli utallige plattformer å oppsøke. Plattformer som er designet for å bekrefte ditt eget verdenssyn. Facebook er rigget sånn at reklamen er designet for deg basert på dine søk og likerklipp. Du får hele tiden bekreftet ditt syn og dine meninger. Fake news har inntatt den daglige informasjonen og det kan være vanskelig å manøvrere seg på nettet og vite at det man leser faktisk er sant.

I løpet av denne utviklingen har spoken word og slampoesi vokst med rekordfart. Spesielt i Norge der det er en relativt ny kunstform for de fleste. Jeg tror at noe av grunnen til dette er fordi vi har et stort behov for noe ekte. Vi trenger å se et menneske, se noe menneskelig, vi trenger stemmer som setter ord på det så mange av oss føler, men som vi ikke tørr å si. Fordi alle er perfekte på nettet. Alle er perfekte på sosiale medier, vi ser mennesker som er pene, som er med venner hele tiden, de dokumenterer alle de beste øyeblikkene, fester, eventer, reiser og picture perfect familier. Når man sitter for seg selv i stua og scroller på mobilen og ser alle disse fantastiske livene kan man føle seg fryktelig ensom, føle at man er den eneste som ikke har det perfekte livet.

Jeg har selv følt mye på ensomhet, men har merket at jeg ikke har følt meg ensom mens Norge har vært nedstengt. Jeg ser ikke lenger de som er på fester og eventer på sosiale medier, alle er hjemme og alle er for seg selv på et vis. Selv om jeg har bodd alene så har jeg ikke vært ensom. Det å hele tiden bli bombardert med alt alle gjør er grunnen til at jeg har følt meg dårlig. Og derfor tror jeg at når en spoken word video dukker opp på skjermen til folk så får de et lite pusterom. De får høre om noen som forteller at ting er vanskelig og de

får kjenne på et fellesskap med dette menneske. Og det er dette fellesskapet jeg mener mine tekster er med på å skape.

Tekstene mine tørr å ta opp tabubelagte temaer, tørr å være ærlige, det er uperfekte mennesker som sliter og som setter ord på hvordan det er å være dem. Og det er ved å begynne å snakke om disse vonde tingene som gjør at vi kan begynne å gjøre noe med det også. De er et friskt pust in verden som hele tiden har et øye på enkeltmennesker. Det er alltid et kamera klart for å dokumentere, om det ikke er på instastory så skjedde det ikke, vi er konstant under en lupe og må holde magen inne, ha smilet klart og stå i den mest flatterende vinkelen og poste hver eneste gang noe bra skjer.

Det er nesten sånn at det ikke er lov å ha det vanskelig, ikke lov å ha en kjip dag, ikke lov å være stygg. Når jeg har optrådt med tekstene mine, tekster der jeg forteller at jeg har det utrolig vondt, blir mennesker som møll ved en lyskilde. De får muligheten til å droppe fasaden og leve som et vanlig menneske i noen minutter. Det er i hvert fall slik jeg har opplevd det i mine år som slampoet og det er det som er målet mitt med å skrive dramatikk, å utvide de tre minuttene til et lengre strekk. Gi folk muligheten til å gå inn i et rom, slippe fasaden, slippe det perfekte, se seg selv representert på scenen eller få et menneskelig innblikk i en annens virkelighet. Jeg ønsker at de skal gå ut av salen etter en forestilling med et ønske om å endre verden, endre måten de lever på, snakke sammen, være åpne og slippe det perfekte og gi rom til sine egne og andres feil og mangler.

Samtidig er det en økende trend å dele noe privat, noe traumatiserende og vanskelig. Det er nesten blitt populært å ha en psykisk lidelse. Etter hvert som folk har åpnet seg opp på sosiale medier har det gitt rom for flere å fortelle. Det har også utviklet seg en konsensus om at kun de som vet hvordan noe føles, kan si noe om det. På et vis har vi gitt rom for å snakke, men også begynt å sensurere. Gjennom denne trenden bestemmer vi hvem som får lov til å snakke om noe og hvem som ikke får lov. Hvordan kan vi skape et rom der man kan fritt sette ord på noe vanskelig, samtidig som man ikke skaper en eksklusiv gjeng der det nesten er kult å ha opplevd noe traumatisk? For det er ikke kult å være traumatisert, det er jævlig. Du er ikke verdt mer om du har opplevd noe traumatisk, det skal ikke være målet. Målet burde være å fjerne skammen og det tabubelagte, ikke å heve det over alle andres eksistens.

Det er en linje her jeg tror det kommer til å bli vanskeligere å balansere på med tiden. Jeg er såpass tidlig i min karriere, så jeg har ikke fått utforsket nok til å vite om mine dramatiske verk klarer å balansere på denne linjen. Målet med det jeg skriver og skaper er å starte en samtale og å åpne hjertet, gi rom for både de som har opplevd noe traumatisk og de som ikke har det. Kun ved å få brakt tekstene ut til et publikum kan jeg se hva slags effekt de har i salen og jeg håper at jeg får en god mulighet til det fremover.

Jeg har lært

Som nevnt helt i starten så har det vært en tøff tid, både med pandemi og dårlig helse. Men det som gjerne skjer under tøffe tider er at man lærer mye om seg selv og en av de tingene jeg har lært ønsker jeg å trekke frem som et sluttpunkt for min refleksjon.

Jeg vet hva jeg driver med

Det er ikke ment overfladisk og jeg er på ingen måte høy på meg selv, det er noe som har tatt tid for meg å lære og å stole på. Jeg er omringet av utrolig dyktige kunstnere hele tiden, jeg er venner med dem, jeg er kollegaer med dem, jeg leser om dem, hører om dem og jeg mister jobber og stipender og muligheter til dem hele tiden. Så det å holde på troen om at jeg også har noe i denne bransjen og gjøre, at jeg også har kunst å bidra med, at jeg også er god, selv om jeg ikke fikk det stipendet, selv om de sa at teksten min ikke passer inn i deres repertoar, så vet jeg fortsatt hva jeg driver med.

En stor inspirasjon for meg har vært og fortsetter å være dramatiker Simon Stephens. Mitt første møte med hans kunstnerskap var som skuespillerstudent på East 15 Acting School der jeg tok en master i skuespill. Vi skulle sette opp stykket hans *Pornography*. Det er ingen sceneanvisninger, ingen oversikt over karakterer eller hvem som sier hva. All informasjon ligger i teksten og det var vår oppgave å skape rollene, rommene og situasjonene. Han brøt alle regler og det var den morsomste opplevelsen jeg har hatt som skuespiller. Det gikk et lys opp for meg da vi jobbet med stykket, det er lov! Det er faktisk lov å gjøre akkurat som man vil når man skriver og den oppdagelsen har jeg tatt med meg videre. Det var han som fikk meg til å ville skrive dramatik. Det var først mens vi leste

stykket høyt i klassen at jeg skjønte jeg ikke måtte følge en spesifikk oppskrift, slik man må når man skriver i norsktimen på skolen. Jeg kan skrive akkurat slik jeg selv vil. Det er det jeg gjør i både *SPLASH* og *BORTE*.

Det er ikke alltid lett å operere utenfor boksen, presset om å passe inn er konstant. Men om jeg har lært noe de siste to årene så er det nettopp det at jeg må holde ut. Jeg har noe her å gjøre og jeg kommer ikke til å gi meg eller forandre meg for å passe inn eller glede andre. Jeg har en egen og unik stemme som jeg må jobbe hardt for å holde på, for påvirkningskraften til de rundt er mektig og man kan lett vaske ut seg selv på veien i ønsket om å lykkes. Men jeg har den siste tiden klart å opparbeide en selvtillit og en tro på meg selv som kunstner, som *skrivende* kunstner, som jeg kommer til å holde hardt på resten av livet. Jeg vet at dette er noe jeg må kjempe for å beholde, men nå vet jeg hvordan det føles å ha det og hvordan det føles å være uten det, så jeg kommer til å bli smertelig klar over det hvis jeg mister det. Livet som kunster er et maraton og ikke en sprint, så det er viktig å være sterk i hodet.

BORTE

Arb. Tittel

En forestilling skrevet av Sofie Frost

OBS OBS

Dette er en skisse og skal kun sees på som et utgangspunkt for videre arbeid på gulvet. Tekst, rekkefølge og «regi» kan endres mye i løpet av prosessen i rommet.

KARAKTERER

Hun – eneste skuespiller i rommet

Venninner – stemmer over høyttaler, forskjellige stemmer for hver gang en venninne høres.

Han – stemmer over høyttaler, forskjellige stemmer frem til siste «Hei» replikk, da er det samme stemme ut forestillingen.

ROM

Gress på gulvet, klær og greiner henger fra taket. Mørkt rom, mystisk, et avlukke i en travel by. Det er lysrør inntil de lange veggene på bakken som treffer klærne. Publikum må gå igjennom rommet for å komme til plassene sine.

Låta «Get up I feel like being like a sex machine» av James brown spilles i bakgrunnen, en redigert versjon der vokalen ikke starter før publikum nesten har satt seg.

Skuespilleren er i rommet på et avgrenset område, blir som en liten «scene» på et vis. Hun har på seg gresskostyme slik at hun er like inngrodd i dette rommet som det er i henne. Hun sitter på huk og går nesten i ett med omgivelsene. Ved siden av henne står en gammeldags, oransje telefon på et lite bord.

Musikken blir avbrutt av at telefonen ringer over høyttaleren.

Hun svarer og den som ringer høres over høyttaleren, skuespillerens replikker sies live. Alle replikker som har venninne eller han foran sies over høyttaler.

DEL 1

Hun: Hei

Venninne: Hei, jeg har nyheter!

Hun: Så spennende, hva er det?

Venninne: JEG ER GRAVID!! Det er fortsatt tidlig, 6 uker, men jeg klarte ikke holde det inne lengre!

Hun: Shit, gratulerer så mye, så utrolig flott.

Venninne: Herregud jeg skal bli mamma!

Hun: ja shit ass, du skaper et menneske inni magen din akkurat nå! Det er helt sykt.

Venninne: det er et mirakel!

Hun: njaaa mirakel er vel litt å ta i.

Venninne: Unnskyld?

Hun: HERREGUD du er gravid!! Så sinnsykt fett, du skal bli mamma!

Venninne: Jeg vet!! Herregud, men jeg må ringe videre og pliz ikke si det videre til noen og ikke post noe på sosiale medier om det, vi vil gjerne dele nyheten selv.

Hun: Selvfølgelig, hadde ikke falt meg inn.

Venninne: Snakkes, hade!

Legger på

Hun: ha det br...

Jeg har fått meg tinder
Jeg skal date
Finne kjærligheten
Ikke lenger være
Ikke være
Ikke være
Jeg skal date
Møte
Elske
Leve
Sjarmere
Vise meg fra min beste side
Ikke så
Ikke helt
Ikke
Ikke
Ikke
Jeg skal date
Nei
Men jeg skal det
To
To
Man skal være to
En pluss en er hel
Er riktig
Er fremtid
Barn og sånt

Folk får det
Barn
Nå
Hele tiden
Et mirakel
Som er mer vanlig enn ikke
Et mirakel som skjer hele tiden
Hvert 8ende sekund
Hele tiden
Føding
Føde
Hele tiden føde
Noen dør da
Men mange ikke
Vi gjorde ikke det
Jeg gjorde ikke det
Jeg er her

Låta «Makeba» av Jain spilles over høytalleren

Jeg har valgt 5 bilder til tinder
5 bilder som viser min personlighet
Uten at du kjenner meg
Ingen kjenner meg
Alle er borte
Ble borte i kjærestene sine
Hjemmene sine

Ble borte i tosomheten
Glemte at jeg ligger igjen på singeldisken
Hun må sjekke med Lars først
Se om det passer
Hun har ikke sett Lars nesten hele uken
De bor sammen
Sover sammen
Må nesten prioritere han
Blir ikke spurt på hyttetur lenger
Blir ikke spurt på helgetur til Roma
Blir ikke spurt på vin
Eller på tur
Eller på kino
Eller på cafe
Eller på fest
Eller på filmkveld
La oss spise middag ute
Ja ja ja så kos, sier hun
Er så lenge siden nå
Tiden flyr, sier hun
Ja den virkelig flyr
Så fort
Jeg gjør så mye
Tiden strekker ikke til og alt det der
Når man får barn så får man virkelig kjenne på dårlig tid
Sier hun
Jeg har ikke dårlig tid?

Trodde jeg hadde mye å gjøre

Men tydeligvis ikke

Skal du ikke ha noe mat?

Nei jeg lovte Lars å spise middag med han senere i kveld, så kan ikke bli mett

Sier hun

Så hyggelig å se deg

Så lenge siden sist

Hvordan kan tiden ha fløyet sånn av gårde, sier hun

Vi er ute på middag

Bare jeg som spiser da

Ok

Du må gå nå?

Neida, meg også

Jeg hadde ikke lyst på dessert uansett

Så det passer bra

Telefonen ringer

Venninne: VI ER GRAVIDE!

Hun: Vi?

Venninne: JA! Hassen og jeg er gravide!

Hun: Visste ikke at Hassan hadde livmor.

Venninne: Hæ?

Hun: Du skaper et liv, du skal bli mor! Gratulerer! For et mirakel. En baby vokser inni deg. Shit. For et mirakel. Tenk at det er en baby i magen din. Kult!

Venninne: Du vet ikke hva ekte kjærlighet er før du får ditt eget barn ass, det kjenner jeg nå! Men jeg må ringe videre, herregud, dette er bare fantastisk.

Ikke si det videre til noen og ikke post noe på sosiale medier om det, vi vil gjerne dele nyheten selv.

Hun: Selvfølgelig skal jeg ikke det.

Venninne: Topp, takk, ha det bra!

Legger på

Hun: Ha det br...

Du vet ikke

Vet ikke

Hva ekte kjærlighet er før du får ditt eget barn

Eget barn

Få barn

Du må få barn for å kjenne ekte kjærlighet

Jeg har aldri elsket

Jeg kan ikke elske på ordentlig

Trodde jeg hadde gjort det

Men tydeligvis ikke

Alle er blitt borte

Jeg vil være her

Hvor er alle sammen egentlig?

Jeg trives godt alene

Vet ikke hva livet handler om

Jeg vil være alene

Venninne: Uff, du finner noen du også

Hun: Men jeg har det bra alene

Venninne: Du må bare være åpen for det

Hun: Det går fint, jeg har det ganske bra

Venninne: Er du nok ute og leter?

Hun: Leter?

Venninne: Ja er du ordentlig ute på jakt

Hun: På jakt?

Venninne: Er du på tinder?

Hun: Tinder?

Venninne: Ja tinder

Hun: Ja, fikk nå nettopp

Venninne: Bra! Det er der alle er nå

Hun: Jeg liker å være alene

Venninne: Det er bare fordi du er redd

Ikke

Ikke

Alle menn er ikke like

Er ikke like

Alle menn

Det er større forskjell innad i kjønnene

Enn mellom dem

Jeg kjenner gode menn

Ikke

Ikke

Jeg har fått meg tinder

Ikke

Ikke

Ikke

Så gøy

Venninne: Få se

Hun: Få se?

Venninne: Ja, få se på profilen din. Det er så gøy med en singel venninne. Jeg tror du er min eneste.

Hun: Jeg er også min eneste. Jeg har det bra alene. Ok. Jeg har fått meg tinder.

Jeg har valgt ut bilder etter nøye planlegging med mine venninner

De er alle kapret, så noe må de vite, de er vel en form for eksperter, så jeg har bestemt meg for å lytte. De vil så gjerne at jeg skal få meg kjæreste fordi da kan vi dra på dobbelt date, for det er tydeligvis mer gøy enn å bare henge med meg. Jeg er én telefonsamtale unna bitter.

Bilde 1 er av meg med sminke, shit jeg er pen, ikke sveip til venstre nå, gå inn å se på resten av bildene mine. Du må ha noe som tar dem inn med det samme, noe som fanger blikket deres så de ikke sveiper deg vekk med det første.

Bilde 2 er av meg på tur i skogen i turklær og tursko, fjellreven alt sammen, hipt, stilig, glad i naturen, shit jeg er sporty og blir med på fjellt...

Telefonen ringer, musikken blir avbrutt

Hun: Hei du.

Venninne: Heeeei, jeg er gravid!!!

Hun: Shit, gratulerer!

Venninne: Jeg vet, herregud, jeg skal bli mamma liksom, hvem hadde trodd det!

Hun: (Alle) det er helt vilt, er du langt på vei?

Venninne: 3 uker, men vi bestemt oss for å si det til de vi også kommer til å si det til hvis vi er så uheldige å miste det, siden det jo er så tidlig.

Hun: Det skjønner jeg, det er jo en fin tanke. Jeg er her for deg uansett.

Venninne: Du skal bli tante!

Hun: Du vil nok ikke at jeg skal passe ungen din

Venninne: Hva sa du?

Hun: Gleder meg sånn til å passe ungen allerede!

Venninne: Åååå jaaaa! Forresten, ikke si det videre til noen og ikke post noe på sosiale medier om det, vi vil gjerne dele nyheten selv.

Hun: Selvfølgelig ikke, hadde ikke falt meg inn en gang!

Venninne: Herregud jeg er gravid, det er jo et mirakel!

Hun: Mm mirakel. Du skaper et menneske inni magen din mens vi snakker på telefonen. Det vokser en bitteliten vagina eller penis inni magen din nå!

Venninne: Slutt da, du er så drøy. Men nå må jeg ringe videre ok, snakkes senere! Ha det bra!

Legger på

Hun: Ha det br....

Musikken starter igjen

Bilde 3 er meg som klatrer i et tre, shit jeg er eventyrlysten og gøy, litt sprø med en barnlig uskyld. Jeg er moro, en du kan le med, en kompis og en elsker i ett. Pose og sekk.

Bilde 4 med et glass vin i hånden, shit jeg setter pris på luksus i hverdagen og er moden i hodet som setter pris på en barksmakende overpriset rødvin, voksen.

Bilde 5 er av meg på stranden med bare en bikini på, shit jeg er digg, har fin kropp og sånn med store tits, men uten å vise det frem, men man ser det ganske tydelig at jeg trener og har fine kvinnelige former.

Tinder lyden over høyttaleren, for hver match er det en bevegelse, blir en sekvens etter hvert.

MATCH

MATCH

MATCH

MATCH

MATCH

Super like

MATCH

MATCH

Super like

MATCH

Super like

Super like

Super like

MATCH

MATCH

MATCH

MATCH

MATCH

Super like

MATCH

MATCH

Super like

Super like

MATCH

Jeg drar på date

På date

Ute på date

Hun: Hei

Han: Hei

Hun: Hei

Han: Hei

Hun: Jeg tror han var høy

Venninne: Høy er bra da

Hun: Nei ikke høy, men «høy»

Går på ny date

Ny mann

Kaffe på café

Hun: Hei

Han: Hei

Hun: En latte, takk. Dobbel.

Han: Bli med hjem for å se på film.

Hun: Nei. Nei takk. Traff deg for 5 minutter siden. Nei.

Han: Du kan velge film.

Hun: Nei takk.

Han: Ikke vær så prippen da!

Hun: Ha det bra!

Telefonen ringer

Venninne: Jeg skal gifte meg!

Hun: Hæ, hva sier du?

Venninne: Fredrik har fridd! Herregud jeg er forlovet!

Hun: Gratulerer så utrolig mye, herregud så flott.

Venninne: Jeg har allerede begynt å planlegge bryllupet, det kommer til å bli så heftig! Jeg skal ikke være en sånn en som bare er forlover, jeg er forlovet fordi jeg skal gifte meg liksom. Ellers er det ikke no vits.

Hun: Oi, når fridde han?

Venninne: Nå i sted, du er den femte jeg ringer, han tar også en ringerunde nå for å fortelle alle og så skal vi lage ta bilde av hendene våres med ringen min og legge ut på hver vår instakonto og facebook konto og sånt, herregud, jeg er forlovet!

Hun: Jeg er så glad på dine vegne!

Venninne: Ok jeg må ringe videre, ha det bra!

Legger på

Hun: Ha de br...

Ny date

Venter en halvtime

Svarer ikke på melding

Ringer

Svarer ikke

Dukket aldri opp

Hva om han så meg og gikk?

Ny date

Hun: Hei

Han: Hei

DEL 2

Denne teksten går over høyttaler der det er hun som er stemmen.

Leiligheten hans lukter røyk, selv om han sa at han ikke røyker. Den er også fryktelig liten og mangler de fleste møbler. Ingen bilder henger på veggene, alt er hvitt og alt er svart. Jeg lurer på hva slags valg han har tatt i livet som har gjort at han som 40 år gammel har så fryktelig lite. Men jeg skal ikke dømme. Jeg har tross alt bodd i kjelleren til mamma inntil nylig og levd på nav i flere år allerede. Den siste som skal dømme er meg. Jeg hater virkelig røyklukt. Han har kjøpt to flasker med rødt i og en stor 200grams melkesjokolade. Han gir meg et overfylt vinglass og jeg tar det. Han har ikke satt i gang med matlagingen enda, jeg er sulten, men vil ikke mase. Jeg spør hva han har i tankene, hva han skal lage, han sier han ikke rakk å handle. Jeg sier jeg forstår og at vi kan jo gå å handle sammen nå, han sier han er for sliten, kom og sett deg sammen med meg på sofaen, det eneste møbelet han har med verdens største TV foran. Jeg sier jeg er ganske sulten, kanskje vi kan bestille noe, han gir meg noe sjokolade. Sier foodora ikke leverer hele veien ut hit. Jeg sier Peppes må vel gjøre det, de leverer overalt. Han sier han vil vente litt og jeg sier greit og tar litt sjokolade og prøver å drikke meg mett på vinen. Han skjenker i glasset hver gang jeg har tatt en slurk, uten å ta noe til seg selv. Jeg repeterer inni meg, det er flere gode menn der ute, enn det er onde. Det er flere gode menn der ute, enn det er onde. Det er flere gode menn der ute, enn det er onde. Vi begynner å kline. Ånden hans lukter røyk og jeg prøver å kun puste med munnen. Hendene hans holder hardt rundt kroppen min, først er de på ryggen. Trygt. Vanlig. Så flytter

de seg ned til rompa mi og han løfter meg opp så jeg blir tvunget til å sitte på skrevs over skrittet hans. Jeg stopper, det krever litt å stoppe fordi han holder meg så hardt og jeg prøver å være høflig, prøver å være søt. Jeg trekker meg unna, reiser meg og sier.

Jeg ønsker ikke å ha sex, det er kanskje greit å si ifra sånn helt fra starten, det kommer ikke til å skje og om det er det du er ute etter i kveld så tror jeg det er best at jeg går. Jeg blir ikke fornærmet om det er det du vil, men det kommer ikke til å skje.

Han smiler til meg og sier han er helt enig. Han ønsker heller ikke å ha sex i kveld og vil ikke at jeg skal dra. Vi skal bli kjent med hverandre og jeg kan bare slappe av, han vil heller ikke ha sex, han sier han vil finne den store kjærligheten, noen å dele livet med. Jeg slapper av. Jeg er skikkelig stolt av meg selv, av at jeg turte å være så tydelig, så direkte. Det er ingen ting å misforstå nå, ingen signaler som kan bli utydelige fordi jeg sa det rett frem og nå vet han det.

Vi begynner å kline igjen. Jeg trekker meg unna igjen. Prøver å stille han spørsmål om jobben. Vi begynner å kline igjen, jeg trekker meg unna igjen. Begynner å snakke om jobben min. Vi begynner å kline igjen, jeg trekker meg unna igjen. Spør han om hvor lenge han har bodd her og om han planlegger å henge opp noen bilder. Men han vil kline mere og jeg ser meg nødt til å si det igjen. Vi skal ikke ha sex. Jeg mener det, jeg kan faktisk ikke fordi jeg har en diagnose i underlivet. Så jeg får ikke lov til å ha sex av osteopaten min. Det høres kanskje rart ut, men jeg er midt i behandlingen, så sex gjør veldig vondt og kommer til å sette meg tilbake i hele prosessen. Det blir ikke sex. Han

gjentar det han sa sist og jeg slapper av igjen, men litt mindre nå enn forrige gang. Vi kliner igjen. Jeg trekker meg unna igjen. Sier at jeg er ganske sulten, kanskje vi kan lage et lite måltid av det han har i kjøleskapet eller kjøkkenskapene. Han sier han ikke har så mye mat, jeg sier et knekkebrød hadde holdt. Han har ikke knekkebrød. Han har ingenting i kjøkkenskapene. Han åpner kjøleskapet og jeg ser at det er helt tomt, bortsett fra en six pack med øl og jeg tenker, bor han her egentlig? Han er så chill og snakker rolig og med en flørtende og sjarmerende tone. Jeg føler meg teit som er sulten, teit som forventet å få middag. Han har jobbet lenge i dag, det har vært stress. Jeg burde spist før jeg kom. Jeg er teit som stresser han mere, han vil jo bare at jeg skal ha det hyggelig, han har tross alt kjøpt sjokolade. Men jeg tenker, hvordan kan en voksen mann ikke ha mat i kjøleskapet?

Han går på do og jeg sjekker telefonen for trikketidene hjem, det går en snart, jeg finner vesken min og skal til å ta på meg ytterjakken min når jeg ser at det er ikke en nøkkel i nøkkelhullet til ytterdøren. Han låste døra med en nøkkel da vi kom inn, tok den ut av nøkkelhullet og har lagt den et sted. Jeg prøver å se om den er i nærheten, men jeg klarer ikke finne den. Han kommer ut av badet. Jeg sier jeg må nesten komme meg hjem, jeg er sulten og det er sent og jeg skal opp tidlig, men at det har vært hyggelig. Det går en trikk om noen minutter og han sier han skal følge meg, jeg sier takk, syns det var veldig hyggelig. Han begynner å kline med meg. Jeg trekker meg unna og sier jeg må ta på meg skoene og at han må ta på seg sine om han skal følge meg. Han sier vi har god tid, men jeg vet vi ikke har det, men jeg vil ikke være hun teite, jeg vil ikke være hun som er stressa og som stresser andre. Jeg vil være hun som er sexy og chill, hun andre vil ha som kjæreste, så jeg småler og smiler nervøst mens jeg prøver å dytte han høflig unna. Han begynner å kline med meg igjen, selv om jeg har

lent meg så langt jeg kan vekk fra han så rekker leppene hans frem til mine. Jeg lener meg mer og mer mot døren og prøver å ta på meg skoene mens han kysser meg. Prøver å trekke meg unna, men ryggen treffer døren. Jeg klarer å snu hodet slik at jeg kan se på telefonen, mens han kysser meg på halsen og ser at trikken har gått og det er 30 minutter til neste. Det er mørkt og kaldt ute og jeg blir plutselig så bevisst på hvor liten jeg er. Det har aldri truffet meg så hardt før, realiseringen over hvor liten min kropp er i forhold til mange andre. Jeg vet jeg ikke er verdens høyeste, men har aldri virkelig tenkt på hvor liten jeg faktisk er. Hvor svak jeg er. Har ikke trent ordentlig på lenge, usikker på om jeg kan ta en ordentlig push up engang. Så tynn og spinkel jeg er og så høy og muskuløs han er. Det var kroppen hans som gjorde at jeg ville møte han. Vennene mine komplimenterte han fra bildene på appen. Jeg syntes det var spennende med en så høy og veltrent mann, en mann som kan beskytte deg, løfte deg og holde rundt deg. Jeg tenkte på hvor deilig det må være ligge som lilleskje med en sånn kropp rundt deg. Han tårner over meg og jeg har aldri følt meg mindre enn der jeg står med den låste døra i ryggen og han lent mot meg.

Gjør det vondt, spør han meg, mens han presser seg dypere og dypere inn i meg. Dette er vinduet mitt tenker jeg, nå har jeg sjansen, ja det gjør veldig vondt faktisk, sorry, men vi må nok stoppe. Han stopper opp og jeg sier sorry, men det gjorde vondt, han spør om det går bra med meg og jeg sier jeg føler meg bedre nå. Han fortsetter. Jeg tenker han må ha misforstått hva jeg sa om at det føltes bedre. Men å stoppe han igjen føles så langt unna og vanskelig så jeg putter hendene mine på rompa hans og dytter han fort og hardt inn i meg. Prøver å puste gjennom smertene. Prøver å få han til å komme nå, komme fort, så jeg kan komme meg vekk. Jeg dytter han hardt inn i meg, fortere og fortere.

Stønner i smerte. Han stønner i nytelse. Jeg prøver å skjule tårene. Han kommer. Han trekker seg ut. Hviler den tunge kroppen oppå meg. Jeg sier jeg må gå på toalettet, fordi han brukte ikke kondom og det har alt begynt å renne ut av meg, jeg kommer på at han aldri spurte om jeg gikk på pilla. Jeg samler klærne mine så godt jeg kan med den ene hånden, mens jeg holder den andre mellom beina. Han ligger avslappet i sofaen, splitter naken, lett glinsende av svette, pen, kjekk, flott kropp, fornøyd med et smil i ansiktet. Et bilde jeg godt kunne ha likt om dette var noe annet enn det dette ble. Jeg smetter inn på badet og låser døra. Kvalmen sitter i halsen mens jeg tørker tårene mine, øver på smilet mitt i speilet. Ruller sammen toalettpapir til et provisorisk bind og legger i trusa mi for blodet jeg vet vil komme. Når jeg går ut av badet står han der rett foran meg med et stort glis om munnen, små ler og sier, nei uff, vi skulle jo ikke gjøre det, jeg smiler smått tilbake og hater meg selv for det. Han går forbi meg i døråpningen til badet og lukker døra etter seg. Jeg hører han pisse. Jeg røsker med meg veska mi, tar på meg skoene og ytterjakke. I det jeg låser opp ytterdøren hører jeg han bak meg si, skal du gå nå? Ja, jeg må hjem. Han sier han kan følge meg, jeg sier nei, det går bra, jeg må løpe. Og så løper jeg. Og jeg løper og jeg løper og jeg løper. Sjekka ikke når trikken går, men jeg vil heller vente ute i kulden, i mørket, enn inne i varmen. Tenker at fremtiden er fargerik og vakker for alle andre enn meg.

Dagen etter tikker det en melding fra han inn på mobilen min.

Takk for i går, var veldig hyggelig, hva skal du til helgen? Skal vi finne på noe?

DEL 3

Hun ringer til han.

Han: Hei du

Hun: Heisan, takk for sist

Han: ja takk for sist

Hun: vi fikk aldri spist den middagen vi, du vil vel ikke komme hjem til meg i kveld?

Han: Middag og dessert?

Hun: Definitivt dessert

Han: nice, count me in!

Hun: Flott, da sees vi, hadet.

Hun legger på.

Låta «It's a mans world» spilles over høyttalleren.

Hun skifter til en klassisk 50-talls kjole, tar på seg et forkle, oppvaskhandsker, legger plast over bakken der hun står.

Det ringer på og da begynner hun å heise ned noe fra taket.

Lyset blir rødt.

Etter hvert som dette noe kommer til syne, ser vi at det er en stor menneskekropp, en pinata.

Når han er helt heist ned og henger litt over bakken slik som alle klærne rundt, tar hun frem en kjevle og begynner å denge løs på kroppen som henger der.

Hun river han ned og legger han på plasten.

Hun finner frem en kniv og åpner buken hans.

Hun stikker hendene inni kroppen og tar frem masse rød gelé som hun spiser.

Hun finner frem tallerkener og begynner å dandere gelé på dem.

Hun serverer publikum hver sin porsjon med gelé og alle spiser sammen.

The End.

SPLASH

Skrevet av Sofie Frost

Karakterer

Terapeut

Han

NR 1

NR 2

NR 3

NR 1

Det er en mann her, der, det der er en mann

Terapeuten

Ja, vi har en mann med oss i dag, han skal være med i gruppen

NR 1

Det skal ikke være menn her, dette er en gruppe for kvinner

Terapeuten

Han kan være her, dette er et trygt rom

NR 1

Det er jo ikke det når det er en mann her

Terapeuten

Han er transmann

NR 1

Wow, nå outet du han!

Terapeuten

Nei, jeg --

NR 2

Jo det gjorde du, ikke sant hun gjorde det?

Han

Det går br --

NR 1

Nei, det gjør jo ikke det, hun bruker det at du er trans som en grunn for at du skal få lov til å være her. Det kansellerer jo hele greia om at en transmann er en ekte mann.

Han

Joa, men -

NR 1

Joa, men? Det gjør jo det

Han

Ja, kansk --

Terapeuten

Han har kvinnelige kjønnsorganer, så derfor gjør vi et unntak

NR 1

Wow! Det kan du i hvert fall ikke si

Terapeuten

Nei, uff, ja, beklager

NR 3

Så han har fjernet puppene sine, men beholdt the vagina?

Han

Jeg vil helst ik --

NR 3

Jeg kan ikke se noen pupper, har du fjernet puppene? Can I feel them?

NR 2

Men hvordan bygger man en penis egentlig? For det er vel lettere å gå fra en penis til en vagina enn omvendt. Det er jo ikke noe å ta av. Tar de materiale fra andre steder på kroppen din? Eller lager de peniser sånn som de lager proteser? En metalpenis, har du det?

Han

Hæ, nei je --

NR 3

En protese penis er vel ganske hard og man vil jo ikke at den skal være hard

NR 2

Ikke hele tiden, men av og til vil man jo det

NR 1

Man får en donor penis fra en død person, akkurat sånn som når man får nytt hjerte, eller lunger og sånn

Han

Nei, man --

NR 1

Nei?

NR 3

Han sier nei, man skulle jo tro at kanskje han vet bedre enn oss?

NR 1

Hvordan kan han vite dette bedre enn meg når han fortsatt har kvinnelige kjønnsorganer? Det sier jo seg selv at vi da står likt i tanke på kunnskap om emnet

Terapeuten

Nei, uff, nå må dere gi dere, jeg vil bare at dere skal forstå at han kan være her, siden han er kvinne, eller uff, nei, biologisk kvinne i kroppen, eller ja, at han ikke kan voldta dere med en penis da

NR 1

Du er litt ute på dypt vann nå

Terapeuten

Ja, uff, jeg beklager, la oss starte på nytt dere. Vi har en mann, en ordentlig mann med oss i dag og han skal være med i gruppen fremover. Sånn, hvem ønsker å starte i dag?

NR 1

Tror du at underlivet ditt gir deg retten til å være her med oss?

Han

Jeg --

NR 3

Stop it! La hun være her da

NR 1

Han

NR 2

Han? Eller hen kanskje?

NR 3

Hvilket pronomen bruker du?

Han

Han, men jeg --

NR 1

Nettopp, du kan ikke være her

Terapeuten

Nå må du gi deg, det er bestemt, hun får lov til å være her, jeg mener han!

Han

Jeg bl –

Terapeuten

Han ble trakassert i den andre gruppa

NR 1

Shit, hva gjorde de mot han?

Terapeuten

Det skal du ikke spørre om, det er noe han selv skal velge om han vil dele eller ikke

NR 1

Okey, okey, chill

(til han) Spiller du HALO?

Han

Nei, jeg --

NR 1

Nei?

Han

Nei, jeg --

NR 3

Hvorfor spør du alle om det?

NR 1

Hun ene som jobber her sa at hvis mange nok spiller det så kan de kjøpe det inn

NR 2

Hvor mange spiller det da?

NR 1

Det er meg

NR 3

Og?

NR 1

Meg

NR 3

Du er én person

NR 1

Det er jeg fult klar over, det er i avdelingen ved siden av man finner de som er flere personer

NR 2

Er det schizoer her? I dette bygget?

Terapeuten

Det er mennesker med alle slags lidelser her, sammen i harmoni

NR 2

Er ikke sånne schizoer farlige da?

Terapeuten

Schizofrene

NR 1

Assa du snakket jo med en av dem i frokostkøen i dag

NR 2

HVA?!

NR 1

Julie

NR 2

ER JULIE SCHIZO?

Terapeuten

Vi bruker ikke ordet schizo her

Han

Egentlig så heter d --

NR 1

De kaller oss suicide squad, så det minste vi kan gjøre er å kalle dem team schizo

Terapeuten

Nei nå får du gi deg

NR 3

Er julie schizo?frenic?

Terapeuten

Ja, Julie har 5 personligheter og hun ser ulver

NR 1

Du skal vel kanskje ikke dele sånt eller?

Terapeuten

Eh, nei, godt poeng

NR 2

Ulver?

Terapeuten

La oss gå videre dere

NR 2

Er det ulver her?

Han

Det finnes ikke ul --

Terapeuten

Nei, det er ikke ulver her

NR 1

Awoooooooooo awooooo

Terapeuten

Det er IKKE ulver her

NR 2

Jeg føler meg veldig utsatt nå. Det er jo skog rundt hele bygget og jeg vet at ulv bor i skogen, det har jeg lest

Terapeuten

Ikke denne skogen

NR 3

Det er sånn five wolves i Norge liksom, det skal litt til å treffe på dem

NR 2

Finnes det gevær her i bygget? Mot ulven?

NR 1

Ja for gevær er en god idé å oppbevare i et bygg fult av suicidale folk og ikke minst schizoer som tror andre folk er ulver

Terapeuten

Det heter schizofrene! Og det er IKKE gevær her og det er IKKE ulv her

NR 3

Hva om vi alle nullstiller oss med å ta en vinyasa flow sammen da dere?

Terapeuten

Ja det høres ut som en veldig god idé, bra forslag

NR 1

Jeg orker ikke mer vinyasa flows!

NR 3

Jeg kan lede dere gjennom det –

NR 1

Selvfølgelig kan du det

NR 3

Om alle går ut på gulvet og stiller dere med hoftebreddes avstand mellom føttene.

Det er et tempo til dette og viser at alle bortsett fra Han har gjort dette masse før. Bestem selv for hvor mye av dette som skal med.

Inhale in Mountain Pose and reach your arms up
Exhale to fold forward
Inhale to lengthen the spine and look forward
Exhale as you step one foot back and place your hands flat in front of you
Continue your exhale into your Down Dog
Inhale as you lift one leg up to Three-Legged Dog
Exhale and bring your knee to the outside of one elbow
Inhale back up to Three-Legged Dog
Exhale and hug your knee towards your chest
Inhale back up to Three-Legged Dog
Exhale and bring your knee to the inside of the opposite elbow
Inhale back up to Three-Legged Dog
Exhale and step your foot between your hands
Inhale to lift up to Warrior II
Exhale to Reverse Warrior
Inhale to lift back up and exhale both hands back on the floor
Inhale to Plank
Exhale to Chaturanga
Inhale to Up Dog
Exhale back to Down Dog
Inhale lift your leg to Three-Legged Dog
Exhale step your foot in front of you
Inhale to bring the other foot in front of you and exhale here
Inhale to lift back up to Mountain Pose

Terapeuten

Nå som vi er nullstilt, er det noen som ønsker å starte i dag?

Det banker på døren

Terapeuten

Ja visst, bare vent her litt dere, helst ikke snakk sammen

Terapeuten går og snakker med noen utenfor døren. Kommer tilbake og setter seg ned, henvender seg til NR 1.

Terapeuten

Kan du forklare meg hvorfor det er en ung mann utenfor hovedinngangen som sier at han skal på date med deg?

NR 1

Heter han Hamid?

Terapeuten

Ja, jeg tror det var det de sa ja

NR 1

Det er tinderdaten min

NR 2

Tinderdaten din?

NR 3

Får hun lov å gå på date? Det er skikkelig urettferdig!

Terapeuten

Nei hun får ikke lov å gå på date, *(til NR 1)* hvorfor har du tinder når du vet at du ikke kan møte noen?

Han

Hvorfo –

NR 2

Stakkars gutt har kommet hele veien hit og får ikke møte henne engang

NR 3

Han burde jo skjønt at noe ikke helt stemte da han fikk adressen

NR 1

Jeg sa bare at jeg eier et veldig stort herskapshus med mye sånn derre sikkerhet

Nr 3

Are you kidding me?

NR 2

Så han tror dette er huset ditt?

NR 1

Ja

Terapeuten

Nå får han i hvert fall sannheten og beskjed om å gå

NR 1

Kan jeg ikke snakke med han gjennom vinduet eller noe da? Etter timen?

Terapeuten

Nei, nå må vi fokusere dere, på dere selv og ikke folk utenfor. Greit? Ok? Flott.
Er det noen som ønsker å dele noe?

NR 2

Kanskje hen vil det?

NR 1

Han

Terapeuten

Ønsker du å dele?

Han

Nei, jeg vil hels ---

Terapeuten

Ok, noen andre?

NR 3

Jeg prøvde ikke å ta livet mitt, så jeg skjønner ikke helt hvorfor jeg er her. Det er uansett veldig lenge siden jeg, siden det skjedde, så alt det her, dette, med alle dere, mener jeg er helt unnecessary.

Terapeuten

Er du uenig i at legen din fikk deg sendt hit?

NR 1

Det er jo det hun sitter der og sier

Terapeuten

Det er ikke deg jeg snakker til akkurat nå

NR 3

Nei, det er ikke deg hun snakker til akkurat nå og ja, jeg er uenig, det er da innlysende når jeg sitter her og sier at det er en feil at jeg sitter her. Dag inn og dag ut, sitter her. Det er jo dette som gjør at jeg vil ta livet mitt, this circle

Terapeuten

Du vet jeg må notere det ned når du kommer med selvmords trusler og at det kan forlenge oppholdet ditt hos oss?

NR 3

Det var sarcasm!

NR 1

Det er ikke rom for sarkasme her

NR 3

Er du saft?

NR 1

Hæ?

NR 3

Er du saft?

NR 1

Nei

NR 3

Så hvorfor blander du deg da?

NR 1

Du kødder med meg nå? Du vet veldig godt at jeg aldri deler noe og du vet veldig godt hvorfor

NR 2

Du bare blander deg som saft, hele tiden

Terapeuten

All saft til side dere, pass på språkbruken. *(til nr 3)* Jeg noterer jeg det ikke ned nå, Ok, men husk at ord har makt

NR 1

NED MED PATRIARKATET!

Terapeuten

Du, vi skal ikke snakke om patriarkatet akkurat nå!

Det banker på døren igjen og terapeuten går for å åpne. Kommer tilbake og setter seg, henvender seg til NR 1.

Terapeuten

Nå kom det nettopp et leverings bud på døren til deg, med en rustning. Hva er det du driver med egentlig? Du vet at vi kommer til å fjerne mobilen din og all tilgang til internett hvis du fortsetter sånn her?

NR 1

Det er verdt det

Terapeuten

Greit, vi fortsetter. *(henvender seg til NR 3)* Hvorfor tror du at legen din sendte deg hit?

NR 3

Kan vi puste litt først?

Terapeuten

Ja selvfølgelig, godt forslag. Pust inn på 5 og ut på 7. Sånn, nå, *(til NR 3)* hvorfor tror du at legen din sendte deg hit til oss da?

NR 3

Fordi jeg er knust. De prøvde å lime meg sammen på sykehuset, men det funket ikke, funker ikke. Ikke helt. Fordi jeg ønsker ikke å leve og hvordan kan man lime sammen det.

Terapeuten

Så du ønsker å ta livet ditt?

NR 3

Nei!

NR 1

Du sa jo nettopp at du ikke vil leve

Terapeuten

Hysj!

NR 3

Jeg tilhører ikke dette rommet. Som om samtale kan lime sammen bitene i hodet, slik at jeg kan vandre rundt i samfunnet tilnærmet lik alle andre. Det å ikke ønske å leve og det å ville dø, er ikke det samme. Jeg ønsker å ikke eksistere, er det noe du kan hjelpe meg med?

Terapeuten

Sier du at du vil ta livet ditt nå?

NR 3

NEI!

NR 2

Kanskje det var feil lim? Det de brukte på sykehuset?

NR 1

Hun snakker om «lim», ikke lim

Terapeuten

Ikke avbryt når noen andre snakker, det blir din tur etterpå

NR 1

Jeg vil ikke dele

NR 2

Er samtale en type lim?

NR 3

Jeg prøver bare å illustrere et bilde, av at kroppen min og sinnet kan sammenlignes en knust vase. At en helt ny og urørt vase og en knust, dårlig satt sammen vase ikke er det samme. At sprekkene er der fordi ingen av delene ser ut til å kunne forme en helhet igjen. Der du ser flere glipper mellom bitene, puslespillet går ikke helt opp, limet er metaphorical!

NR 1

Det er fordi mange små partikler ble borte da vasen traff gulvet og da, da kan ikke vasen bli den samme igjen. Da hjelper ikke lim og i hvert fall ikke om limet er feil, ment for treverk og ikke glass, ment for metall og ikke menneske, ment for --

NR 2

Visste dere at sånn type glass som en vase er lagd av ikke skal i glass og metall resirkuleringen? Det skal pakkes forsiktig inn i papp og bli lagt i restavfallet for å minimere sjansen for å kutte andre. Slikt glass kan ikke gjenvinnes, slikt glass ødelegger prosessen faktisk, noe mange ikke vet, men burde visst når de først sier de er så miljøbevisste

NR 1

Sier du at hun ikke kan resirkuleres?

NR 2

Jeg mente ikke noe negativt med det altså!

NR 3

Jeg er ikke en vase

NR 1

Nei, du er ikke en vase

Terapeuten

Det er ingen her som er en vase!

NR 1

Sier du jeg ikke kan være en vase?

Terapeuten

Vil du være en vase da?

NR 1

Nei

Terapeuten

Nei?

NR 1

Nei, men jeg vil gjerne ha muligheten

NR 2

(mot han) Hun kan være mann

Han

Egentlig så --

NR 1

Det er ikke det samme

NR 2

Jeg kunne tenke meg å være en vase, en sånn som er bølgete og myk, sånn for tulipaner. Eller en sånn som rommer kun én rose, en langstilket og from, rød rose

Terapeuten

Det er ingen her som er en vase!

NR 3

Jeg prøver bare å forklare hvordan det føles, når den du har vært hele livet, den du har vært utad for andre og innad i deg selv ikke finnes lenger. Jeg har våknet opp som en fremmed, som om jeg er blitt et spøkelse i en verden der alle andre er mennesker.

NR 2

Du er den du blir når den du var ikke lenger er noe alternativ. Den alle andre tror du er, for det er den du tidligere har vært og de andre har ingen grunn til å tro at å bli delt og knust og strødd utover endrer den de tror de kjenner. De tenker at limet funker og at sprekene ikke er så viktige, de kan ikke se at de skapte stygge linjer i fjeset og hull i hjertet.

NR 3

For formen er jo nesten den samme som den var før. Så da må jo jeg også være nesten den samme, om ikke virkelig akkurat den samme. Det er kun de færreste som vet hvordan det er å våkne opp som noen andre.

NR 2

Men du er et spøkelse

NR 3

Og alle andre er menneske

NR 2

Og smilet ditt, som de tror er ekte er kun en maske

NR 3

Alt for å gjøre det lettere for alle andre

Han

Fordi andre --

NR 2

Å akseptere at du

NR 3

Ikke lenger er den samme

Terapeuten

(Til NR 2) Hvordan kan du vite at smilet hennes ikke er ekte? *(Til NR 3)* Jeg tror smilet ditt er ekte, jeg tror du smiler mer med hjertet ditt nå, enn da du først kom hit

NR 1

Du klarer ikke se det falske

Terapeuten

Jeg er faktisk profesjonell, jeg har doktorgrad --

NR 1

Akkurat, du er en akademiker, du vet ikke hva det vil si å leve

Terapeuten

Hvis du ikke ønsker å være her, hvis du ikke ønsker å dele, så trenger du ikke være her

NR 1

Du vet like godt som alle andre at jeg ikke har noe valg, ingen av oss har noe valg

Terapeuten

Du har alltid et valg. Du kan gå når som helst, du må bare ville det. Så, vil du fortsette?

NR 3

Jeg føler meg egentlig ganske ferdig, tror jeg

NR 1

Vi er ikke ferdige før vi er reformerte, før vi kan relanseres inn igjen til samfunnet. Tilsynelatende friske, men kun 4 uker unna en ny innleggelse!

Terapeuten

Ti stille!

NR 1

Jeg er ganske sikker på at du ikke kan snakke sånn til meg

NR 3

Shut up! Shut the fuck up!

NR 1

Oi, ferdig med din poetiske tirade om vaser og lim?

NR 3

Shut up, du vet ingenting om hva jeg har survived

NR 1

Eh, tror du at du er den eneste her med traumer? Lukk opp øya og se deg rundt. Vi er alle sammen i samme båt, ingen her er spesielle. Vi har en transmann her liksom, han må jo i hvert fall være traumatisert

Han

Jeg har det egentlig hel –

NR 1

Det eneste som skiller oss her inne fra de der ute, er at vi ikke klarer å fungere som normale mennesker, fordi vi er svake, vi taklet --

Terapeuten

Hei, hei, hei, dere er ikke svake, det at dere er her og snakker om dette, det viser stor styrke

NR 3

Jeg trengte å sove, ok!? Jeg trengte å sove og at hjertet skulle slutte å dundre så høyt at jeg likeså godt kunne fått naboklage. Jeg trengte et øyeblikk der jeg kunne sove, jeg trengte å sove. Bare sove, om ikke en natt, så en time, bare en time. Jeg planla det ikke, det var ikke noe kalkulert ved det. Jeg hadde trykket på grønt lys knappen. Og jeg ventet. Jeg ventet, jeg gjorde det, ventet. Og jeg kunne kjenne vinden fra bilene som suste forbi treffe ansiktet. Den enorme farten og de voldsomme lydene fra så mange motorer etter hverandre. Jeg trengte bare å sove.

NR 1

Så du hoppet foran en bil, vi har hørt denne historien tusen ganger før, du har ikke noe nytt du vil dele da?

Terapeuten

Hysj, sånn gjør du ikke. Nå var hun midt i et stort gjennombrudd og –

NR 1

Gjentagelse er da ikke noe gjennombrudd?

NR 2

(Til NR 1) Kan du holde kjeft! I ett lite sekund bare klappe igjen kjeften din? Du vil ikke dele noe med oss, det er greit det, men hold kjeft da! Kan du ikke i det minste la oss snakke? Vi ser alle ganske tydelig at du er en drittsekk bare fordi

du har det vanskelig, men news flash du er ikke den eneste! Det går faktisk an å være skikkelig traumatisert og ødelagt uten å være slem!

NR 1

Sorry

NR 2

(Til NR 3) Ville du dø?

NR 3

Jeg ville bare sove

Han

Fikk du --

NR 3

Jeg fikk 6 måneder på sykehuset. Jeg fikk en gåstokk, en gåstokk, like an old lady. Så jeg vil ikke akkurat kalle meg sterk. For det er folk der ute som lever, som vandrer rundt på to bein og konverserer. Folk som har opplevd det samme, but they don't need to talk about it, de trenger ikke å kaste seg foran en bil for å få en pause, de trenger ikke sitte her i en jævla emosjonell masturberingssirkel!

NR 2

Hehe, runkering

NR 3

Ja akkurat! Runkering! En jævla stor runkering. Der vi syter over at «daddy» kom inn på soverommet mitt da jeg var liten, eller some guy raped me in a bathroom stall, so I had to throw my self in front of a car for slutte å kjenne på traumene. Gråte, gråte, gråte

NR 2

Hulk, hulk, hulk

Terapeuten

La oss ikke tulle om sånt, vi skal bygge hverandre opp, ikke ned og det får vi ikke til hvis vi minimerer traumene. Er det noen andre som vil dele?

NR 2

Plutselig var jeg i denne kroppen jeg har hatt hele livet med følelsen av å være helt ny og samtidig veldig gammel. Som om luften rundt meg er en tykk gelé som sakker ned hver bevegelse, mens alle andre fyker av gårde. Og alle vennene mine som jeg har kjent hele livet, jeg kan ikke huske at de pleide å være så fryktelig teite. Når ble de så fryktelig teite og har de aldri hatt føttene plantet på bakken? Har de alltid vært så jævla privilegerte og naive? Har latteren til Christine alltid vært så nasal?

NR 3

Oh my god, nasal voices are the worst!

NR 2

Og alle problemene deres er så små og uviktige og det ser ikke ut som de kan se det. At bursdagskaken til Amina ikke var glutenfri var månedens tragedie. Og de spør, hele tiden, spør. Spør meg om hvordan jeg har det. Det er jo ikke noe jeg kan svare på, fordi jeg vet jo ikke. Vet ikke noe annet enn at alt er annerledes, men fortsatt akkurat det samme, at jeg lever i gelé og at de er blitt teite. For hva vet jeg egentlig om alt det som skjedde, skjer og foregår inni meg. Og hvordan kan noen egentlig forvente et svar fra meg når de burde skjønne at jeg ikke vet, for hvordan kan jeg egentlig vite hvem jeg er når den jeg var er blitt borte? De må jo skjønne at jeg er borte, det er jo innlysende.

NR 1

Bam! Du er blitt borte. Vi er alle blitt borte, men problemet er at vi fortsatt synes. Det er jo derfor vi sitte fast her, fordi vi er ikke blitt usynlige

Han

Drept sånn egent --

Terapeuten

Ingen her er drept og det skal vi være veldig takknemlige for

Han

Vi er drept!! Vi er zombier i runkering, låst inn i psykiatrien. For kjipe for omverden

NR 2

(Til Han) Hva var det egentlig som skjedde med deg i herreavdelingen?

NR 1

Herreavdelingen? Høres ut som du snakker om en klesbutikk

NR 2

Jeg bare lurer på hvordan de trakasserte han? Hvordan kan en mann trakassere en annen mann? Jeg visste ikke at det gikk an egentlig

Han

Det som skjedde --

Terapeuten

Nå er jo ikke han mann da, eller nei, søren altså, men dere skjønner hva jeg mener

NR 1

Jeg skjønner ikke hva du mener, er du tilbake til kjønnsorganer igjen? Har du penis på hjernen?

Terapeuten

Nå er vel opplegget sånn at han har vagina og ikke penis, så da har jeg jo ikke penis på hjernen

NR 2

Så du sier du har vagina på hjernen da?

Terapeuten

Nei, jeg sier ikke, å herregud. Jeg trenger 5 minutter. La oss ta litt kaffe og te og sånt.

NR 3

Transgendere er faktisk mest utsatt for å ta livet sitt, sånn prosentvis. De er den gruppen som tar livet av seg mest

NR 2

Skulle vi ikke ta pause?

NR 1

Typisk at de skal være mest utsatt i alt. Det skal liksom være mest synd på dem

NR 3

Kanskje ikke rart at de tar livet sitt når de havner i en sånn gruppesamtale som det her, jeg har hatt lyst til å hoppe ut av det vinduet siden dere begynte å åpne kjeften deres

Terapeuten

Du vet jeg er nødt til å notere det du sa nå som et oppriktig ønske om selvmord og gi til legen? Slik at de må forlenge oppholdet ditt?

NR 3

I was kidding!! Jeg vil ikke dø altså, er ferdig med det. Det var kjedelig, teit, klisjé til og med. Ikke noter det! Jeg har levd nok på sykehuset. Jeg vil leve!

Terapeuten

Ok, men hvis du sier det en gang til, så går det ned i notatene

NR 1

Det var nære på

NR 2

Holder du aldri munn? Nå fikk du henne til å ville hoppe foran en bil igjen

NR 3

Jeg vil ikke hoppe altså, hverken foran en bil, eller ut av vindu. Ikke noe hopping her. Noterer du det? Ikke noe hopping!

NR 1

Dette er et fritt rom og jeg kan --

Han

DE HOLDT MEG NEDE, KLEDDE AV MEG OG GAFFATEIPA EN BANAN TIL UNDERLIVET MITT. Skrek at nå er du gutt, nå er du gutt, BANANGUTT, BANANGUTT!

NR 2

Banangutt?

Han

Banangutt

NR 3

Banana boy?

Han

Banangutt

Terapeuten

Banangutt?

NR 1

Shit

Han

Ingen tåler noen som er annerledes, hverken dem eller dere. Uansett hvor ekkelt du kanskje syns det er. Du og jeg, vi, er den samme. Du hoppet foran en bil, du lever i gelé, og du, ja det vet jeg ikke, men jeg. Tok piller, så mange jeg

kunne få tak i, svelget så mange jeg klarte å få plass til. Skylte dem ned med det som var igjen av Jack Danielsflaska etter flere dager med bingedrikking. La meg på sofaen og venta. Trodde jeg skulle rekke å råtne der inne. Trodde huden min skulle bli grågrønn i fargen og at alle blodårene skulle lyse frem i grønnntoner som et t-banenettverk over hele kroppen. Det øverste hudlaget skulle rekke å løsne og eksponere det indre, væskefylte. Gass skulle dannes i alle kroppens hulrom og kroppen min skulle svulme i størrelse. Bli svart i nyansen og da skulle lukten komme. Og først da, først da lukten sev under dørkarmen og ut i oppgangen skulle andre merke at noe i dette bygget ikke stemte.

NR 2

Hva skjedde?

Han

Bente

Terapeuten

Bente?

Han

Læreren min, av alle. Jeg hadde ikke vært på skolen på 3 dager og hun hadde blitt bekymra. Jeg kan ikke tro at Bente visste hvor jeg bodde. Jeg kunne høre banking på døra og roping, sånn helt i det fjerne, men mer husker jeg ikke. Legen på sykehuset sa at Bente hadde fått tak i vaktmesteren og at de hadde brutt ned døra mi og funnet meg der, liggende halvdød på sofaen.

NR 2

Bente reddet livet ditt

Han

Bente reddet livet mitt

NR 3

Du er ikke død

Han

Jeg er ikke død, men jeg føler meg drept

NR 1

Vi er alle drept! Døde på innsiden og døde for omverdenen. Vi sitter her og bare forlenger det uunngåelige

NR 2

Hva er uunngåelig?

NR 1

At kroppene våres skal bli til grøt for insekter og larver, kan like gjerne bare gjøre det med en gang

Terapeuten

Dere er ikke drept, dere sitter jo her med meg, dere er i et trygt rom, alle vil dere vel her. Nå tar vi den pausen! Forsyn dere med te og kaffe, i dag har vi fått twist også. Min favoritt er banan, så det er vel ingen konkurranse om den. Oi, jeg skal kanskje ikke si banan. Går det bra?

Han

Det går bra

NR 2

(Til Terapeuten) Jeg trenger å se den

Terapeuten

Hva mener du?

NR 2

Penisen, jeg trenger å se penisen

Terapeuten

Penisen?

NR 3

Det er jo ikke noe penis her

NR 2

Jo der borte (*peker på han*)

Terapeuten

Men hun, jeg mener han, har jo ikke penis, det er jo hele poenget

NR 2

Jeg trenger å se penis, jeg føler at den ser på meg

Han

Jeg har jo ikke penis, hva faen er egentlig galt med denne gruppen her?

Terapeuten

Han har ikke penis! Hen, nei, faen, eh han, nei, hva var det igjen?

Alle

HAN!

Terapeuten

Ja, han har ikke penis, så da kan han ikke vise deg penis

NR 3

Den ligger vel på riksen og venter på han

NR 1

Da tar det han vel minst 5 år og 40 runder med terapi og møter og godkjenning og sånt før han får lov å få den sydd på, så du er trygg, det er kommet ganske kort på den fronten, så chill, innen han har fått penis så er du ute herfra

NR 2

Men jeg kjenner at den ser på meg, jeg føler at det er en penis her i rommet, jeg føler meg ikke trygg, det er faktisk veldig traumatiserende å vite at det er en penis her og alle her burde forstå det, ikke sant, for vi er alle her av samme grunn er vi ikke? Så det burde være enighet her at det ikke skal være en penis her!

Terapeuten

Nå trekker vi pusten dypt inn dere

NR 3

Bare vis underlivet ditt da, så kan vi bli ferdige her

Terapeuten

Dere kan ikke bare forlange at han skal blottlegge seg sånn for dere her og nå?

NR 1

Vi har et problem her og vi kommer oss ikke videre, er du enig?

Terapeuten

Ja

NR 1

Hun sier tydelig ifra at hun ikke føler seg trygg, ikke sant?

Terapeuten

Ja

NR 1

Hun formulerer hva som er problemet, enig?

Terapeuten

Ja

NR 1

Og hun sier til oss hva hun trenger for å det skal bli bedre, ikke sant?

Terapeuten

Ja

NR 1

Og løsningen hennes er ganske enkel, tar faktisk under 30 sekunder å fikse det, når du tenker over det, ikke sant?

Terapeuten

Joa

Han

Serr?

NR 1

Så skal vi ikke bare be han gjøre det?

Terapeuten

Du har noen gode poeng der

Han

Unnskyld meg?

Terapeuten

Ja, la han gjøre det

NR 3

Kan du ikke bare gjøre det da?

Han

Dere vet hva som skjedde med meg i den forrige gruppa, og dere vil seriøst at jeg skal flashe for dere?

NR 2

Ja, det hadde vært veldig fint

Han

Ok, greit

Han steller seg med ryggen til publikum, alle i gruppen står sammen slik at publikum ser deres reaksjoner. Han knepper opp buksen.

NR 2 og 3

Banangutt, banangutt

NR 1

Shhhhh

NR 2 og 3

Sorry

NR 1

Ikke si sorry til meg

NR 2 og 3

(til Han) Sorry

Han

Det går bra

Han trekker buksen ned til anklene slik at alle, bortsett fra publikum han se underlivet hans. Alle gisper og ser veldig sjokkerte ut.

NR 3

Er du singel?

Terapeuten

Nå er det pause! Det er fredag, det er twist, la oss bare ta en liten pause.

NR 1

Hold dere unna banantwisten!

Alle går for å lage seg en te eller en kaffe, spiser kjeks og druer og ikke minst twist. De gjør dette i stillhet i en lang stund.

NR 3

Trener du mye?

Han

Om jeg trener?

NR 3

Ser ut som du trener en del. Trener armer. Biceps. Triceps. Trener sikkert alle cepsene?

Han

Cepsene?

NR 3

Ja, de muskelgreiene her på armen, ceps og sånt

Han

Ok

NR 3

Tar du masse push-ups på rommet ditt? Like you see in prison movies, når menn henger fra taket i cella si og tar pull-ups og sånt, sweaty, litt dirty og i bare singleten, blodårer som buler ut, testosteronet som stråler, gjør du det? trener i cella di, jeg mener på rommet ditt?

Han

Trener litt ja

NR 3

I can tell

Han

Takk

NR 3

I do yoga, downward dog, happy baby pose, embryo pose, bound lotus, goddess pose, sånne ting

Han

Embryo pose?

NR 3

Ja, det er sånn her (*viser*) sånn når man lager seg selv til en liten klump, som et embryo vet du, baby før det er en baby

Han

Foster?

NR 3

Ja akkurat! Embryo på engelsk. Jeg er 1/16 del amerikansk, på mammas side skjønner du. Ikke alltid jeg finner de norske ordene

Terapeuten

La oss samle oss igjen alle sammen

NR 1

(*Til han*) Spiller du Assasins Creed?

Han

Nei

NR 1

Nei?

Han

Nei

NR 1

Hva med World of Warcraft?

Han

Nei

NR 1

Fortnite?

Han

Nei

NR 1

Skyrim?

Han

Nei

NR 1

Hitman? Doom Eternal? Cyberpunk?

Han

Nei

NR 1

Hvilke spill spiller du da?

Han

Ingen

NR 1

Ingen?

Han

Ingen

NR 3

Han sa ingen!

NR 1

Skal ikke liksom du være sånn gutt da?

Terapeut

Mann

NR 1

Ja whatever, her sitter jeg fast i østrogenhelvete der ingen spiller noen fete spill og så endelig kommer det en gutt, jeg mener mann, men så spiller du ingen spill!

Han

Nei, jeg trives best med å lese Knausgård

NR 2

KNAUSGÅRD?

Han

Ja

NR 2

Ååå han liker jeg også

Han

Gjør du det?

NR 2

Ja min favoritt er «Ute av verden»

Han

Min også!

NR 2

Seriøst?

Han

Ja seriøst!

Terapeuten

Kan vi samle oss et lite øyeblikk her og fokusere på hva dagens program er, nemlig å dele noe traumatisk som har skjedd oss i livet

NR 2

Jeg er død

NR 1

Ja, du er død og det er jeg og!

NR 2

Ikke kroppen selvfølgelig, men resten. Andre liker det ikke når jeg bruker så brutale ord. For noen mennesker blir jo drept, både kropp og sinn, svisj svasj borte i mørket og evigheten. Ikke en kropp å snakke med lenger, ikke en stemme uten entusiasme, ikke en stemme i det hele tatt.

Han

Ingen øyne uten glimt, ingen øyne i det hele tatt. Drept rett og slett. Frarøvet fra verden og de som elsket dem

Nr 2

Kald, død og begravet, liggende i jorda, råtner for hvert minutt som går. Fôr for liklarver og gjødsel for grønnere gress

Han

Ingen parfyme kan dekke over stanken av forråtnelsesprosessen

NR 3

Jeg er ikke drept og vi burde ikke si det, burde ikke sammenligne oss med noen som ble det. For noen mennesker blir drept, sånn helt på ordentlig og det vet jo jeg for jeg har jo mistet noen sånne og vi burde virkelig ikke si det, si at vi er

blitt drept når vi fortsatt kan puste og venninnen min mistet livet til kuler og hatet til fremmede. For jeg er ikke død. Jeg er bare en annen. Startet mitt andre liv før mitt første var over.

Terapeuten

Du har startet på nytt?

NR 3

Ja, jeg har startet på nytt

NR 1

Men du puster med den samme pusten, du snakker med den samme stemmen. Det er ingen ny start i dette livet, du har ikke kommet lengre enn oss andre.

Terapeuten

En ny start kan være viktig for --

NR 1

(Til Terapeuten) Har du tenkt på å ta livet ditt noen gang? Dette er et trygt rom vet du, alt du sier her i sirkelen, blir i sirkelen

Terapeuten

Jeg har ikke --

NR 1

Har du prøvd å drepe deg selv?

Terapeuten

Jeg er ikke --

NR 1

Har du stått på høyden, tenkt at faen, så digg det kunne vært å ta steget, har du prøvd å ta steget?

NR 3

Har du prøvd å sluke alle pillene?

NR 2

Svømt til du ikke orker mere?

NR 1

Kuttet deg i håndleddene?

NR 3

Funnet frem tauet og lagd deg en løkke?

Han

Funnet frem geværet?

Terapeuten

Nå tier dere st --

NR 1

Har du ventet på vindkastet som skulle kaste deg over klippen? Slik at kroppen skulle dette overende, i fritt fall og forhåpentligvis besvime før du traff bakken? Splash, splash skulle hodet sprengte og blodet sprute! Har du tenkt på det?

Terapeuten nikker

NR 1

Så velkommen som en likeverdige i vår gruppe

Terapeuten

Jeg har tenkt på det siden jeg var liten

NR 1

Virkelig velkommen i klubben! Huzzah alle sammen, huzzah, vi er blitt enda en dere!

NR 1

Hipp Hipp

ALLE
HURRA

NR 1
Hipp Hipp

ALLE
HURRA!

NR 3
Ble du født suicidal? Da er du jo sykere enn oss, trenger å være her mer enn oss. Pass på vinduene folkens, vi har en hopper blant oss. Pass på hva du sier nå, for plutselig noterer jeg det

Terapeuten

Jeg pleide å klatre opp på taket til barndomshjemmet mitt, det var aldri noen som la merke til det, ingen som så den 10 år gamle jenta balansere på ett bein på toppen av et tre etasjes hus. Jeg stelte meg sånn at hvis jeg falt, at hvis vinden ødela for balansen, så ville jeg truffet skiferstien rett nedenfor.

NR 2
Masse stein du kunne treffe?

Terapeuten

Jeg stod der lenge, tenkte at nå må det da bli slutt, hvis jeg treffer helt riktig, helst med hodet først og rett ned på en av skifersteinene

NR 2
Splash

Terapeuten

Splash

NR 3
Men her er du

Terapeuten

Her er jeg

NR 1

Noen andre?

Det banker på døren og terapeuten går for å åpne, lytter til personen bak døren og snur seg mot NR 1 og sier:

Terapeuten

Stemmer det at du har bestilt en hest hit?

NR 3

En hest?

Terapeuten

Ja en hest?

NR 3

Hørte jeg hest?

Terapeuten

Har du bestilt en hest hit?

NR 3

Er det en hest her?

NR 2

Hvor da?

Han

Kan vi gå å se på den?

NR 2

Er den til alle?

NR 3

Jeg skal ikke ri, jeg skal ikke på noen faens hest, hva er det her? Et forsøk på animal therapy eller noe sånt?

Terapeuten

Har du bestilt en hest?

NR 2

Jeg elsker hester!

Han

Meg også

NR 1

Er den hvit?

Terapeuten

Om den er hvit?

NR 1

Ja

Terapeuten

Det er vel irrelevant hvilken farge den har, er det du som har bestilt den?

NR 1

Hvis den er hvit så er det jeg som har bestilt den ja

Terapeuten

To sekunder

Terapeuten henvender seg til personen bak døren og spør om hesten er hvit

Terapeuten

Ja den er hvit

NR 2

En hvit hest! Å herregud, det er jo som i alle eventyrene!

Terapeuten

Du har herved mistet internetprivilegiene dine og den hesten må vi dessverre sende tilbake

Han

Men la oss gå å se på den da

NR 2

Dere! Den er utenfor her, se!!

Han

Herregud så søt den er!

NR 3

Hester lukter frykt, dere kan ikke slippe den inn her

Terapeuten

Det er ingen som skal slippe inn en hest her i lokalene, den skal bli sendt tilbake nå

NR 1

Men jeg har gledet meg skikkelig, jeg har betalt for å ha den i 24 timer. Kan jeg ikke gå og klappe den i det minste?

Terapeuten

Beklager, du har ikke utendørsprivilegier og det vet du

NR 2

(til hesten) Du er nydelig, du er vakker, ikke la noen andre si noe annet til deg!

Han

Hest er best

NR 3

Hest er pest, jeg sverger den ser på meg helt der nedenifra, kan vi få den hesten bort herfra

NR 2

Den er jo kjempe langt unna deg

Han

Skal jeg holde rundt deg?

Han holder rundt nr 3

NR 1

Jeg har aldri ridd en hest før

Terapeuten

Hesten blir sendt tilbake nå, så fint om alle kan sette seg igjen så vi kan komme tilbake til dagens agenda

NR 2

En tinderdate, en rustning og en hvit hest?

Terapeuten

Hva er det du prøver å si?

NR 2

Er ikke det litt sånn, er ikke det, ja du vet?

Terapeuten

Jeg skjønner ikke hva det er du prøver å komme frem til. Kan vi ikke starte samtalen vår igjen, delingen?

NR 1

Jeg har aldri klappet en hest

NR 3

JA! La oss samle oss igjen. Vi hadde nettopp et gjennombrudd her, kjempe bra. Men la oss ikke stoppe der dere, vi har alle mye å dele. Noen som kunne kjenne seg igjen i det vi nettopp fikk høre før hesten kom inn i bildet?

Han

Jeg

NR 3

Wonderful, noe du vil dele?

Han

Jeg har alltid tenkt mye på selvmord og hvordan jeg kan gjøre det. Folk blir stressa når jeg sier det. Det er tydeligvis noe andre ikke kan så mye om, noe de ikke tenker over hver dag. Det er sånn jeg har skjønt at jeg ikke er helt som alle

andre. For døden skremmer meg ikke like mye som livet og jeg syns det er en trygghet å vite at jeg når som helst kan gi slipp på det. Kan forlate det om alt blir for mye. Selvmord for meg er det samme som en redningsvest for folk på havet.

NR 2

Jeg er liten og ganske svak. Så jeg angrer på at jeg befant meg hjemme hos han i det hele tatt. For jeg ville jo egentlig ikke være der. Men alle sa at menn er ikke alle like ille, som noen av dem jeg har møtt gjennom livet. At jeg ikke må la gamle traumer dømme menn jeg ikke kjenner. For han vil jo bare lage middag til meg hjemme. Vil jo bare servere meg noe hjemmelaget og et glass med rødvin. Vil jo bare vise at han er bra, at han vil gjøre noe for meg. Men han hadde ikke noe mat hjemme. Et helt tomt kjøleskap. Ikke en eneste ingrediens som kunne bli til en middag og det var i det øyeblikket jeg burde løpt mot døra. Men stemmene i hodet fra alle som sa;

NR 1

Ikke la deg blinde av fortiden, alle menn er ikke sånn, du er ødelagt av andre, ikke la det ødelegge for fremtiden din og muligheten til å finne kjærligheten.

NR 2

Så jeg ble værende

Terapeuten

Tenkende at det er jeg som er teit i hodet, at alle varsellampene som glødet i sin mest fremtredende farge, var bare jeg som er teit i hodet.

ALLE

For man blir teit i hodet av mye og jeg var blitt teit i hodet av mye. Og når du er teit i hodet tenker du;

Han

At det er jo ikke andre, så du velger å høre på dem i stedet for stemmen i magen som skriker at du må komme deg ut, løpe til døra, løpe av gårde. Som

skriker at du må ta tingene dine i hendene dine, at du må ta på deg skoene dine, at du må ta kroppen din ut av leiligheten hans, så fort som du bare kan

NR 2

Vesken henger på skulderen min og jeg holder jakken i hånden. Men han lar meg ikke ta på skoene mine, sier det er nok av tid, ingen grunn til å stresse

NR 3

Jeg sier jeg liker å ha god tid, liker ikke å måtte småløpe til bussen. Liker ikke å kjenne svette renne nedover ryggen og væte silkekjolen. Jeg vil ta på meg skoene og det sier jeg. Jeg må ta på meg skoene. For klokken tikker og snart er tiden ute. Men han vil kysse, få et ha det bra kyss, sier han

NR 2

Jeg lar han kysse meg

ALLE

Men han vil kline

NR 2

Jeg lar han kline med meg

ALLE

Mens jeg lener meg mer og mer mot døren

NR 2

Mens jeg små ler nervøs og prøver å skyve han høflig og pent vekk

ALLE

Mens jeg sier

NR 2

Nei

NR 3

Med en søt stemme, mens jeg gjør meg selv mindre og mindre og mindre

HAN

Jeg er liten. Jeg gjør meg selv så fryktelig liten, så liten, så liten, så liten at jeg håper jeg blir så liten at han ikke kan se meg lenger. Så liten at jeg kan smette ut under døren, så liten at jeg får plass til å hoppe gjennom nøkkelhullet og ut i natta. Så liten gjør jeg meg.

Terapeuten

Så liten. At han ikke klarer å holde rundt meg, så liten at han ikke klarer å holde igjen meg, så liten at han mister grepet. Så liten gjør jeg meg

NR 1

Men han holder meg. Later som om jeg ikke dytter. Later som om jeg ikke sier;

ALLE

Jeg rekker snart ikke bussen

NR 3

Jeg tenker

NR 2

Slipp meg, la meg løpe av gårde

NR 3

Men hele kroppen fryser og bussen kjører fra meg og jeg vet at det er 30 minutter til neste

Han

Det er mørkt og kaldt ute. Og jeg vet at jeg ikke kommer til å forlate dette stedet

Terapeuten

For jeg fikk det ikke til, det var for sent og han holder meg igjen og jeg skjønner. Om jeg ikke gjør det han vil, det han forventer, det han ønsker

ALLE

Nei, nei, nei, nei, nei, nei, nei, nei, nei, nei, nei, nei, nei.
Så mange ganger sa jeg det

NR 2

Jeg sa nei

NR 1

Jeg gjorde det, jeg sa nei, men et sted på veien sluttet ordet å bety noe

NR 2

Jeg vil være en vase. Den vasen en gammel dame aldri tør helt å bruke, slik at jeg alltid får stå i fred innerst i skapet. Der ingen hender når meg og sjansen for å knuse er mildt sagt umulig. Jeg lurer på hva som skal til for å bli usynlig

Han

Tenk å få smyge seg rundt i verden, uten å synes for andre, uten å møte blikk eller se bort. Uten å skubbe borti eller holdes fast. Tenk å få være kun en skygge. Har du noen gang prøvd å ta på din egen skygge? Holde den i hånden, fange den i en flaske, se detaljene i en lupe? Tenk å få være en skygge. Tenk å få være borte. Leve borte. Tenk å forsvinne når lyset treffer deg og svelges når natten kommer

NR 1

Hva om vi alle bestemmer oss, her og nå, for at dette er slutt. For at det som er blitt gjort ikke skal være, for at det som skjedde ikke skal få leve. Hva om vi alle, her og nå, vi alle, blir usynlige helt på ordentlig?

NR 2

Uansett hvor hardt jeg prøver, så er jeg her fortsatt

NR 1

Det er ikke nok med ønsket om å være en vase, det er ikke nok med lim som ikke limer. Det er ikke nok å være en kropp med glipper, hull og teit i hodet.

Tenk å få slippe følelsen av å konstant måtte kaste opp, for uansett hvor hardt du prøver så klarer du ikke spise, for mat i munnen føles helt likt som det andre, tenk å få slippe kvalmen, tenk å få slippe --

Terapeuten

Vi vet jo alle at du ikke vil dra herfra

NR 1

Jeg hadde gitt deg alle BSU sparepengene mine for å slippe ut herfra, om jeg hadde hatt noen. Nå har jeg en ridder på en hest ventende på meg utenfor dørene, jeg vil ut og vekk!

NR 2

Nei, du tør ikke

NR 1

Du vet ingenting om hva jeg tør eller ikke

Terapeuten

Ok, du kan dra

NR 1

Du vet jo at jeg ikke får lov til det

Terapeuten

Jo, nå får du lov

Stillhet

Terapeuten

Tror du meg ikke? Jeg kan gå nå å hente utskrivelsespapirer. Det eneste du trenger er at jeg signerer og sier at du er frisk nok til å takle verden der ute og så er du ute. Jeg kommer straks tilbake.

NR 1

Jeg kommer til å henge meg

Terapeuten

Det tror jeg ikke noe på

NR 1

Jo, jeg kommer til å skyte meg, jeg har en kompis som samler på pistoler og sånne shotguns og gevær og alt sånt, han jakter, han har vært i militæret. Jeg kan finne en gunner på sekundet. Jeg skal skyte meg.

Terapeuten forlater rommet i løpet av tiraden

NR 1

Jeg skal hoppe foran en bil, men jeg skal gjøre det bedre enn deg. Jeg skal hoppe fra en bro som er over en sterkt trafikkert motorvei med en hjelm full av spiker inni. Så når hodet mitt treffer asfalten, eller et bilpanser så blir alle spikrene dyttet inn i skallen min og jeg dør på sekundet. Jeg skal hoppe ned fra broen med denne hjelmen, midt i trafikken og i tillegg skal jeg ha på en selvmordsbombe vest. Jeg vil dø, hører du det, jeg skal drepe meg selv og mange andre! Du kan ikke slippe meg ut. Jeg er en fare for meg selv og resten av verden!

Han

Du er ganske voldsom

NR 1 prøver å åpne vinduene for å hoppe ut

NR 3

Tror du virkelig man kan åpne vinduene i et lokale som det her? Jeg trodde du var mye smartere enn det.

NR 1

Jeg kan ikke dra ut dit, ut i verden, det må dere da skjønne, jeg kan ikke være der, der ute, alt der ute, det som er der ute, som finnes fortsatt, for de vet, vet når jeg kommer ut, som om de lukter det i vinden hvis jeg stikker hodet ut av døren, så kommer de løpende og det er ikke noe sted jeg kan gjemme meg, ingen måte å skjule min eksistens i verden på når de først har fått ferten av meg, ingen måte å bli usynlig slik at de ikke kan se meg, ingen senger jeg kan gjemme meg under, ingen dør med en sterk nok lås som kan holde dem ute, ingen, ingen, ingen som kan beskytte mot de sultne, ingen som kan sette ned foten og ingen som hører det når jeg roper, ingen som lytter når jeg sier ifra, sender meg bare tilbake og tilbake og tilbake, jeg blir bare sendt tilbake, jeg får ikke puste, jeg sier hele kroppen min gjør vondt, de sier det må jeg da bare tåle, jeg sier jeg er redd for klørne, jeg sier jeg er redd hele tiden, hvert sekund av hver eneste dag, hele tiden, jeg henger igjen på gata, skjuler meg i mørke hjørner, haler ut en liten evighet før de sender meg tilbake og tilbake og tilbake, jeg sier jeg ikke vil tilbake, jeg sier jeg vil ikke, jeg rømmer og jeg rømmer, men de sender meg tilbake og tilbake, jeg banker på folk sine dører, de sender meg tilbake og tilbake og tilbake, jeg sover forskjellige steder, de sender meg tilbake og tilbake, og her står jeg enda engang, tilbake. Jeg kan ikke dra tilbake, nekter å dra tilbake, livet er ikke verdt å leve om man må tilbake, jeg kan ikke leve baklengs.

NR 2

Du vil bli usynlig? Sånn helt på ordentlig?

NR 1

Ja

Han

Borte fra verden, borte fra alt, alle og aldri mere menneske igjen?

Han klemmer Nr 1

NR 1

Ja

NR 3

Du vil bli så liten at du tilslutt ikke lenger er?

NR 3 klemmer Nr 1

NR 1

Ja

NR 2

Til du til slutt blir borte? Helt borte?

NR 2 klemmer Nr 1

NR 1

Ja

Sammen går NR 2, NR 3 og Han for å kjærlig kvele NR 1. NR 1 lar det skje.

Alle

Tenk å få smyge seg rundt i verden, uten å synes for andre, uten å møte blikk eller se bort. Uten å skubbe borti eller holdes fast. Tenk å få være kun en skygge. Har du noen gang prøvd å ta på din egen skygge? Holde den i hånden, fange den i en flaske, se detaljene i en lupe? Tenk å få være en skygge. Tenk å få være borte. Leve borte. Tenk å forsvinne når lyset treffer deg og svelges når natten kommer.

NR 1 er død, de holder henne og stryker henne på kinnet.

Terapeuten kommer inn igjen med papirer i hånden, stopper å snakke når hun ser den døde kroppen.

Terapeuten

Her er utskrivelsespapirene dine, det eneste du trenger å gjøre er å signere, så er du fri til å g—

Beat

Han

Hun ville ikke tilbake

Terapeuten

Men

NR 2

Hun måtte bli usynlig, helt på ordentlig

Terapeuten

Hun puster ikke

NR 3

Hun kunne ikke leve i en verden med de andre

Han

Hun ville ikke mere

NR 3

Hun ba oss om det

Terapeuten

Hun ba dere om det?

Han

Ja, og om det er noen som kan skjønne det, så er det oss

Terapeuten

Så er det oss?

Han

Kun de som har stått på kanten av stupet, kan skjønne det

NR 3

Kun de som vet at det ukjente er tryggere enn det andre, kan vite det

NR 2

Tenk å få slippe, virkelig slippe, helt på ordentlig

Stillhet

NR 2

Se så fredelig hun ser ut (*Hun og NR 2 koser og kjærtegn NR 1*)

NR 3

Endelig stille.

NR 2

Er det taco i kantina i dag?

Terapeuten

Ja

Han

La oss spise litt taco, skal vi alle slå følge til kantina?

NR 2

Som en minnestund kanskje?

Han

Ja det hadde vært fint

Terapeuten

Ja.... ok..... klokken er hel, så da er vi egentlig ferdige for i dag. Taco i kantina da. Sammen, som en minnestund. Det hadde hun likt.

Alle reiser seg og går ut av rommet.

Terapeuten ser ned på NR 1, tar utskrivelsespapirene og kaster dem i søppelbøtte på vei ut, slår av lyset før hun forlater rommet. NR 1 blir liggende alene.

NR 1 blir liggende under applausen og mens publikum forlater salen kommer en renholdsarbeider inn og sleper NR 1 med seg ut.